

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α3' ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Αικατερίνη Κρυσταλλίδου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χρήστο Κατσιάνη, Στέφανο-Σπυρίδωνα Πανταζόπουλο, Κορνηλία Πανούτσου και Ηλία Γιαρένη-Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 13 Νοεμβρίου 2023, με την παρουσία και της Γραμματέως Μαρίας Σουλάκα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσιδόντων - αναιρεσιβλήτων: 1)Ε. Χ. του Γ., χήρας Ι. Χ. κατοίκου ..., ως μοναδικής εξ αδιαθέτου κληρονόμου του αποβιώσαντος, αρχικά ενάγοντος Ι. Χ. του Α., 2)Σ. Κ. του Β. κατοίκου ..., 3)Α. Π. του Γ. κατοίκου ..., 4)Κ. Κ. του Γ. κατοίκου ..., 5)Ε. Χ. του Η. κατοίκου ..., 6)Σ. Μ. του Ν. κατοίκου ..., 7)Ν. Δ., κατοίκου ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Δημήτριο Κουτσούκη και, κατέθεσαν προτάσεις. Της αναιρεσιβλήτου-αναιρεσείδουσας: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία "ΦΑΓΕ ΕΛΛΑΔΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ Α.Ε." πρώην "ΦΑΓΕ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ Α.Ε.", με διακριτικό τίτλο "ΦΑΓΕ ΕΛΛΑΔΑΣ Α.Ε.", που εδρεύει στην Μεταμόρφωση Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Βασιλική Λινάρδου και, κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 23/12/2008 αγωγή των ήδη αναιρεσιδόντων-αναιρεσιβλήτων που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 1317/2010 μη οριστική και 1227/2017 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και οι 5486/2019 μη οριστική και 3368/2021 οριστική του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, την αναίρεση των οποίων ζητούν οι αναιρεσείδοντες-αναιρεσίβλητοι με την από 16.12.2021 αίτησή τους και, οι αναιρεσίβλητοι-αναιρεσείδοντες με την από 06.12.2021 αίτησή τους. Με τις υπ' αριθμ. 239/2023 και 254/2023 Πράξεις του Αναπληρωτή Προέδρου του Α3' Πολιτικού Τμήματος, ορίστηκε, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 307 του ΚΠολΔ, η δικάσιμος, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο πληρεξούσιος των αναιρεσειόντων-αναιρεσιβλήτων ζήτησε την παραδοχή-απόρριψη της αιτήσεως, η πληρεξουσία της αναιρεσιβλήτης-αναιρεσείουσας την απόρριψη-παραδοχή της και καθένας την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Κατά τις διατάξεις του άρθρου 307 ΚΠολΔ, αν για οποιονδήποτε λόγο που παρουσιάστηκε μετά το τέλος της συζήτησης είναι αδύνατο να εκδοθεί η απόφαση, η συζήτηση επαναλαμβάνεται, αφού οριστεί νέα δικάσιμος και κοινοποιηθεί κλήση. Ο ορισμός της δικασίμου μπορεί να γίνει και η κλήση για τη συζήτηση μπορεί να κοινοποιηθεί με την επιμέλεια είτε κάποιου διαδίκου, είτε της γραμματείας του δικαστηρίου. Η επαναλαμβανόμενη κατ' άρθρο 307 ΚΠολΔ συζήτηση αποτελεί, όπως και η από το άρθρο 254 ΚΠολΔ συζήτηση, συνέχεια της προηγούμενης και όχι νέα συζήτηση. Συνακόλουθα, ο μεν διάδικος που παρίσταται στην επαναλαμβανόμενη συζήτηση δεν χρειάζεται να καταθέσει εκ νέου προτάσεις, ο δε διάδικος που δεν παρίσταται στην επαναλαμβανόμενη, είχε όμως παραστεί στην αρχική, δικάζεται αντιμωλία (ΑΠ 674/2023, ΑΠ 936/2018, ΑΠ 869/2017).

Εν προκειμένω, φέρονται προς ανασυζήτηση, στη σημερινή δικάσιμο, κατ' αντιμωλία των διαδίκων, α) η από 16-12-2021 αίτηση αναίρεσης, σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 239/2023 πράξη του Αναπληρωτή Προέδρου του Α3' Πολιτικού Τμήματος και β) η από 6-12-2021 αίτηση αναίρεσης, σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 254/2023 πράξη του Αναπληρωτή Προέδρου του Α3' Πολιτικού Τμήματος, οι οποίες (πράξεις) κοινοποιήθηκαν νομότυπα σ' αυτούς, κατ' εφαρμογή του άρθρου 307 ΚΠολΔ, κατόπιν διαπίστωσης αδυναμίας έκδοσης απόφασης για τις εν λόγω αιτήσεις αναίρεσης, οι οποίες είχαν συζητηθεί ωσαύτως κατ' αντιμωλία των διαδίκων, στην αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 20ης-2-2023 ενώπιον του Α1' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, λόγω παραίτησης του Αντιπροέδρου του ως άνω Τμήματος Χρήστου Τζανερρίκου.

2. Από τη διάταξη του άρθρου 246 ΚΠολΔ, η οποία εφαρμόζεται και στην ανααιρετική δίκη, σύμφωνα με το άρθρο 573 παρ. 1 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι ο Άρειος Πάγος μπορεί και αυτεπαγγέλτως να διατάζει την ένωση και συνεκδίκηση περισσότερων δικών που εκκρεμούν ενώπιόν του, ανάμεσα στους ίδιους ή σε διαφορετικούς διαδίκους, αν κατά την κρίση του διευκολύνεται ή επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης ή επέρχεται μείωση των εξόδων (ΑΠ 1356/2023, ΑΠ 1667/2022, ΑΠ 1582/2022, ΑΠ 1305/2019, ΑΠ 836/2019).

3. Στην προκειμένη περίπτωση προσβάλλεται με τις από 16-12-2021 και 6-12-2021 αντίθετες αιτήσεις αναίρεσης η με αριθμό 3368/2021 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών (καθώς και η με αριθμό 5486/2019 μη οριστική απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου με την δεύτερη εξ αυτών) που κατά παραδοχή της έφεσης των εναγόντων (ήδη αναιρεσειόντων-αναιρεσιβλήτων), ακολούθως δέχθηκε εν μέρει ως κατ' ουσίαν βάσιμη την αγωγή τους κατά της εναγομένης (ήδη αναιρεσίβλητης-αναιρεσείουσας), για την επιδίκαση αφενός μεν της διαφοράς μεταξύ του τιμήματος που καταβλήθηκε για την αγορά ποσοτήτων αγελαδινού γάλακτος και του τιμήματος που έπρεπε να καταβληθεί σ' αυτούς, μετά τον προσδιορισμό του τελευταίου από το δικαστήριο κατά δίκαιη κρίση, αφετέρου δε, χρηματικής ικανοποίησης λόγω της ηθικής βλάβης που προκλήθηκε σ' αυτούς από αδικοπραξία, η οποία -αγωγή- με την εκκαλούμενη με αριθμό 1227/2017 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που είχε εκδοθεί κατ' αντιμωλία των διαδίκων, είχε απορριφθεί ως απαράδεκτη, λόγω αοριστίας. Οι αιτήσεις αναίρεσης ασκήθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 552, 553, 556, 558, 564, 566 παρ. 1 ΚΠολΔ). Είναι συνεπώς παραδεκτές (άρθρο 577 παρ. 1 ΚΠολΔ) και πρέπει να συνεκδικαστούν (άρθρα 246 και 573 παρ. 1 ΚΠολΔ), ακολούθως δε, να εξεταστούν περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και τη βασιμότητα των λόγων τους (άρθρο 577 παρ. 3 ΚΠολΔ).

4. Κατά τη διάταξη του άρθρου 371 ΑΚ, αν ο προσδιορισμός της παροχής ανατέθηκε σε έναν από τους συμβαλλομένους ή σε τρίτον, σε περίπτωση αμφιβολίας θεωρείται ότι ο προσδιορισμός πρέπει να γίνει με δίκαιη κρίση. Αν δεν έγινε με δίκαιη κρίση ή βραδύνει, γίνεται από το δικαστήριο. Με τη διάταξη του πρώτου εδαφίου του άρθρου αυτού που αποτελεί ειδική έκφραση των αρχών της καλής πίστης, παρέχεται η δυνατότητα, η οποία απορρέει από την αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων (άρθρο 361 ΑΚ), ανάθεσης του προσδιορισμού της παροχής σε κάποιον από τους συμβαλλομένους ή σε τρίτον, ο οποίος υποχρεούται να προβεί στον προσδιορισμό της παροχής, σε περίπτωση αμφιβολίας, με δίκαιη κρίση, ενώ επίσης είναι δυνατή η εφαρμογή του και στην περίπτωση που στη σύμβαση ορίζεται ότι η παροχή θα προσδιοριστεί από τα μέρη με μεταγενέστερη συμφωνία. Από τη διατύπωση του πρώτου εδαφίου του άρθρου αυτού προκύπτει ότι η εφαρμογή του εκτείνεται μόνο στις συμβατικές ενοχές. Προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου αυτού είναι η ύπαρξη αοριστίας της παροχής, η οποία πρέπει να είναι ηθελημένη και υφίσταται υπό την έννοια ότι κατά την κατάρτιση της σύμβασης και μετά τη σύσταση της ενοχής, το περιεχόμενο της παροχής δεν προσδιορίστηκε πλήρως στη σύμβαση κατά την έκταση, το χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο καταβολής, το είδος, το βάρος ή κατ' άλλα στοιχεία και δεν είναι δυνατή η αναπλήρωση της αοριστίας αυτής με την ερμηνεία, κατά τις διατάξεις των άρθρων 173 και 200 ΑΚ. Επίσης, όρο εφαρμογής του άρθρου αυτού αποτελεί όχι μόνο η ύπαρξη της αοριστίας της παροχής, αλλά και η ανάθεση, με τη σύμβαση, της συμπλήρωσής της, δια του προσδιορισμού της παροχής, σε έναν από τους συμβαλλομένους ή σε τρίτον,

σε έναν ή περισσότερους, ενώ ο προσδιορισμός της παροχής είναι δυνατό να συμφωνηθεί ότι επαφίεται στην κρίση και των δύο μερών και είναι δυνατόν να ανατεθεί με τη συμφωνία από κοινού στους συμβαλλομένους. Από τη διατύπωση του δεύτερου εδαφίου του άρθρου αυτού προκύπτει ότι αν ο προσδιορισμός της παροχής δεν έγινε (από συμβαλλόμενο ή τρίτον) κατά δίκαιη κρίση ή βραδύνει, ανεξάρτητα από υπαιτιότητα, γίνεται από το δικαστήριο. Το δικαστήριο επιλαμβάνεται μετά από αγωγή του συμβαλλομένου ή των συμβαλλομένων, υποκαθιστά δε εκείνον, στον οποίο είχε ανατεθεί το δικαίωμα του προσδιορισμού της παροχής, όταν αυτός προέβη στον προσδιορισμό με κρίση άδικη, ή αν βραδύνει, ή αρνείται, ή αδυνατεί προς τούτο. Ακόμη, το δικαστήριο επιλαμβάνεται μετά από αγωγή και όταν ο προσδιορισμός της παροχής ανατέθηκε στη δίκαιη κρίση και των δύο μερών και το ένα αρνείται, ή βραδύνει να αποδεχθεί τις απόψεις του άλλου. Στην περίπτωση αυτή, το δικαστήριο δεν ελέγχει απλώς το δίκαιο ή άδικο της κρίσης του συμβαλλομένου ή του τρίτου που προέβη στον προσδιορισμό της παροχής, αλλά, αν κρίνει αυτήν άδικη, υπεισέρχεται στη θέση εκείνου που είχε το δικαίωμα προσδιορισμού της παροχής, αντικαθιστώντας την άδικη κρίση με δίκαιη, όπως ακριβώς έπρεπε να πράξει ο δικαιούμενος από τη σύμβαση κατά τον προσδιορισμό της παροχής (ΑΠ 1254/2022, ΑΠ 23/2022, ΑΠ 1118/2018, ΑΠ 1114/2018, ΑΠ 533/2016, ΑΠ 403/2016, ΑΠ 1354/2015, ΑΠ 110/2015). Η απόφαση του δικαστηρίου, κατά το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 371 ΑΚ, η οποία είναι προσδιοριστική της παροχής, συμπληρώνει τη σύμβαση ως προς την αοριστία της παροχής, υποκαθιστώντας τη βούληση των συμβαλλομένων και είναι διαπλαστικού χαρακτήρα, με αναδρομική δύναμη, υπό την έννοια ότι διαμορφώνει τη συμβατική σχέση, ανατρέχοντας, ως προς τον προσδιορισμό, με δίκαιη κρίση, της αόριστης παροχής, στο χρόνο ισχύος της (ΑΠ 1254/2022). Ως δίκαιη κρίση, ή κρίση αγαθού ανδρός, θεωρείται η κρίση του ελευθέρως δικάζοντος εντός του σκοπού της ενοχής και δη της σύμβασης και εντός των συγκεκριμένων μεταξύ των μερών περιστάσεων. Για το σχηματισμό δε της δίκαιης κρίσης πρέπει από τη σύμβαση να προκύπτει κάποια βάση ή αφετηρία για τέτοια κρίση, όπως, για παράδειγμα, ο επιδιωκόμενος με τη σύμβαση σκοπός των μερών ή η αντιπαροχή που έχει συνομολογηθεί (ΑΠ 756/2023, ΑΠ 403/2016, ΑΠ 2119/2014). Συνεπώς, η έλλειψη ή μερική γνώση (αντικειμενικών) κριτηρίων για τον προσδιορισμό της παροχής καθιστά δίχως άλλο αναγκαία την εφαρμογή του άρθρου 371 ΑΚ, όταν από τα μέρη ανατέθηκε σε ένα συμβαλλόμενο μέρος ή σε τρίτον ο προσδιορισμός της παροχής, εφόσον τότε πρόκειται για αόριστη παροχή. Το ίδιο ισχύει και στην περίπτωση της γνώσης μεν από τα συμβαλλόμενα μέρη των αντικειμενικών κριτηρίων που συμφωνήθηκαν για να αποτελέσουν τη βάση για τον προσδιορισμό της παροχής, τα οποία ωστόσο δεν αρκούν, κατά τη βούληση των μερών ή από τη φύση του πράγματος, για τον εκ των προτέρων πλήρη προσδιορισμό της παροχής και συμφωνείται η ανάθεση του δικαιώματος προσδιορισμού σε ένα συμβαλλόμενο μέρος. Κρίσιμο μέγεθος στην τελευταία περίπτωση δεν είναι η υπάρχουσα γνώση των κριτηρίων, αλλά η κατά τη βούληση των μερών, παρά τη γνώση των αντικειμενικών κριτηρίων, αδυναμία,

κατά την κατάρτιση της σύμβασης, προσδιορισμού της παροχής (ΑΠ 1114/2018).
5.-

Σύμφωνα με το άρθρο 932 ΑΚ, "Σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Αυτό ισχύει ιδίως για εκείνους που έπαθε προσβολή της υγείας, της τιμής ή της αγνείας του ή στερήθηκε την ελευθερία του. Σε περίπτωση θανάτωσης προσώπου η χρηματική αυτή ικανοποίηση μπορεί να επιδικαστεί στην οικογένεια του θύματος λόγω ψυχικής οδύνης". Κατά την έννοια του άρθρου αυτού, το δικαστήριο της ουσίας, αφού δεχθεί ότι συνεπεία αδικοπραξίας προκλήθηκε σε κάποιο πρόσωπο ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη, καθορίζει στη συνέχεια το ύψος της οφειλόμενης γι' αυτήν χρηματικής ικανοποίησης με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και της λογικής, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη, ως κριτήρια, το είδος της προσβολής, την έκταση της βλάβης, τις συνθήκες τέλεσης της αδικοπραξίας, τη βαρύτητα του πταίσματος του υποχρέου, το τυχόν συντρέχον πταίσμα του δικαιούχου και την οικονομική και κοινωνική κατάσταση των διαδίκων. Ο προσδιορισμός του ποσού της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης αφέθηκε στην ελεύθερη εκτίμηση του δικαστηρίου, η σχετική κρίση του οποίου δεν υπόκειται, καταρχήν, σε αναιρετικό έλεγχο, αφού σχηματίζεται από την εκτίμηση των πραγματικών γεγονότων (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ), χωρίς υπαγωγή του πορίσματος σε νομική έννοια, ώστε να μπορεί να κριθεί εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου, είτε ευθέως, είτε εκ πλαγίου, για έλλειψη νόμιμης βάσης (ΑΠ 398/2020, ΑΠ 43/2020, ΑΠ 553/2019, ΑΠ 944/2017). Επιβάλλεται όμως σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του ποσού που επιδικάζεται, η αρχή της αναλογικότητας, ως γενική νομική αρχή και μάλιστα αυξημένης τυπικής ισχύος (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος), υπό την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου δεν πρέπει να υπερβαίνει τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, πράγμα που, αν συμβαίνει, ελέγχεται ως παραβίαση της πιο πάνω γενικής νομικής αρχής, δηλαδή με τη μορφή πλημμελειών από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 19 ΚΠολΔ (ΟΛΑΠ 10/2017, ΟΛΑΠ 9/2015, ΑΠ 284/2023, ΑΠ 398/2020, ΑΠ 43/2020, ΑΠ 1136/2018). Και τούτο διότι μία απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο, κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης ή της ψυχικής οδύνης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση (όσον αφορά τον δικαιούχο - παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου και στη δεύτερη (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας του, αφού το δικαστήριο, επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών, πρέπει να τηρεί μια δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων (ΑΠ 1257/2023, ΑΠ 756/2023, ΑΠ 593/2023, ΑΠ 303/2023, ΑΠ 189/2023).

6. Το π.δ. 166/2003 που άρχισε να ισχύει από τις 5-6-2003 και ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο γέννησης των επίδικων απαιτήσεων, με το οποίο έλαβε χώρα η προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στην Οδηγία 2000/35/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της ΕΕ, της 29ης-6-2000, σκοπούσε στην καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές, οι δε διατάξεις του εφαρμόζονται στις πληρωμές που έχουν χαρακτήρα αμοιβής από εμπορική συναλλαγή (άρθρο 2) και στην περίπτωση "καθυστέρησης πληρωμής", δηλαδή της μη τήρησης της συμβατικής ή νόμιμης προθεσμίας πληρωμής (άρθρο 3 παρ. 2). Ως "εμπορική συναλλαγή", κατά την έννοια του διατάγματος αυτού, νοείται κάθε συναλλαγή μεταξύ επιχειρήσεων, αλλά και κάθε συναλλαγή μεταξύ επιχειρήσεων και δημόσιων αρχών, η οποία συνεπάγεται την παράδοση αγαθών ή την παροχή υπηρεσιών έναντι αμοιβής (άρθρο 3 παρ. 1). Ως "επιχείρηση" δε, νοείται κάθε οργάνωση, η οποία ενεργεί στα πλαίσια ανεξάρτητης οικονομικής ή επαγγελματικής της δραστηριότητας, ακόμη και αν η δραστηριότητα αυτή ασκείται από ένα και μόνο πρόσωπο (άρθ. 3 παρ. 1 εδ. β'). Στο άρθρο 4 του π.δ/τος ορίζεται ότι: "1. Τόκος υπερημερίας οφείλεται από την ημέρα που ακολουθεί την ημερομηνία πληρωμής ή το τέλος της περιόδου πληρωμής που ορίζει η σύμβαση. 2. Εάν δεν συμφωνήθηκε ορισμένη ημέρα ή προθεσμία πληρωμής της αμοιβής, ο οφειλέτης γίνεται υπερήμερος, χωρίς να απαιτείται όχληση, και οφείλει τόκους: α) Εάν παρέλαβε το τιμολόγιο ή άλλο ισοδύναμο για πληρωμή έγγραφο μέχρι το χρόνο της παραλαβής των αγαθών ή της παροχής των υπηρεσιών ή αν δεν παρέλαβε ή δεν είναι βέβαιο τότε παρέλαβε τέτοιο έγγραφο, μόλις περάσουν 30 ημέρες από την παραλαβή των αγαθών ή την παροχή των υπηρεσιών. β) Εάν από το νόμο ή τη σύμβαση προβλέπεται διαδικασία αποδοχής ή ελέγχου για την επαλήθευση της αντιστοιχίας συμφωνημένων και παραλαμβανομένων αγαθών ή υπηρεσιών, μόλις περάσουν 30 ημέρες από την ολοκλήρωση της διαδικασίας αποδοχής ή ελέγχου, εφόσον παρέλαβε το τιμολόγιο ή άλλο ισοδύναμο για πληρωμή έγγραφο μέχρι την ολοκλήρωση της εν λόγω διαδικασίας. γ) Εάν η παραλαβή των αγαθών ή η παροχή των υπηρεσιών ή η διαδικασία αποδοχής ή ελέγχου έχει προηγηθεί, μόλις περάσουν 30 ημέρες από το χρόνο παραλαβής του τιμολογίου ή άλλου ισοδύναμου για πληρωμή εγγράφου. δ) Στις συμβάσεις μεταξύ επιχειρήσεων και δημοσίων αρχών της παρ. 1α του άρθρου 3 του παρόντος, η προθεσμία καταβολής τόκων σε κάθε μία από τις παραπάνω περιπτώσεις ορίζεται αποκλειστικώς σε 60 ημέρες. 3. Ο δανειστής δικαιούται τόκους, εφόσον: α) έχει εκπληρώσει τις συμβατικές και νόμιμες υποχρεώσεις του και β) δεν έχει εισπράξει εγκαίρως το οφειλόμενο ποσό, εκτός, εάν δεν υπάρχει ευθύνη του οφειλέτη για την καθυστέρηση. 4. Το ύψος του τόκου υπερημερίας που είναι υποχρεωμένος να καταβάλλει ο οφειλέτης υπολογίζεται με βάση το επιτόκιο που εφαρμόζει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα στην πιο πρόσφατη κύρια πράξη αναχρηματοδότησης, η οποία πραγματοποιείται πριν από την πρώτη ημερολογιακή ημέρα του οικείου εξαμήνου ("επιτόκιο αναφοράς") προσαυξημένο κατά επτά εκατοστιαίες μονάδες ("περιθώριο"), εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά στην σύμβαση. Το επιτόκιο αναφοράς το οποίο ισχύει την πρώτη

ημερολογιακή ημέρα του οικείου εξαμήνου, εφαρμόζεται και για τους επόμενους έξι μήνες ...". Από τις προαναφερόμενες διατάξεις συνάγεται ότι για τις οφειλές από "εμπορική συναλλαγή", κατά την έννοια του διατάγματος, δηλαδή από συναλλαγή μεταξύ επιχειρήσεων από παροχή αγαθών που έλαβε χώρα μετά τις 5-6-2003, ημερομηνία έναρξης ισχύος του π.δ/τος 166/2003 και καθ' όσο χρονικό διάστημα αυτό ίσχυε (δηλαδή πριν από την έναρξη ισχύος του νόμου 4152/2013, με την υποπαρ. Ζ.14 της παρ. Ζ του άρθρου πρώτου του οποίου ορίστηκε ότι το π.δ. 166/2003 καταργείται από την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, οι διατάξεις όμως του π.δ/τος παραμένουν ισχυρές για τις συμβάσεις που υπογράφηκαν κατά τη διάρκεια ισχύος του), η επιχείρηση που οφείλει να καταβάλει το τίμημα ή την αμοιβή από την πώληση αγαθών ή την παροχή υπηρεσιών, καθίσταται υπερήμερη και οφείλει τόκους υπερημερίας τριάντα (30) ημέρες μετά την ημερομηνία παραλαβής των αγαθών ή υπηρεσιών ή την τυχόν προβλεπόμενη για την προμήθεια διαδικασία αποδοχής ή ελέγχου και όχι από την επίδοση κατανηφιστικής αγωγής ή αγωγής, της οποίας το αρχικά κατανηφιστικό αίτημα τράπηκε σε αναγνωριστικό, το δε οφειλόμενο ποσό τόκων υπερημερίας υπολογίζεται με βάση το επιτόκιο που προβλέπεται στο προαναφερόμενο διάταγμα (ΟΛΑΠ 10/2013, ΑΠ 1254/2022, ΑΠ 142/2021, ΑΠ 730/2015, ΑΠ 766/2014).

7. Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ αναίρεση επιτρέπεται αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιопραξιών, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο ελληνικό ή ξένο, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται αν δεν εφαρμόστηκε, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμόστηκε, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς επίσης και αν εφαρμόστηκε εσφαλμένα (ΟΛΑΠ 1/2020, ΟΛΑΠ 4/2018, ΟΛΑΠ 6/2017), η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε ως ψευδής ερμηνεία του κανόνα δικαίου, δηλαδή όταν το δικαστήριο της ουσίας προσέδωσε σε αυτόν έννοια διαφορετική από την αληθινή, είτε ως κακή εφαρμογή, δηλαδή ως εσφαλμένη υπαγωγή σ' αυτόν των περιστατικών της ατομικής περίπτωσης που καταλήγει σε εσφαλμένο συμπέρασμα με τη μορφή του διατακτικού (ΟΛΑΠ 1/2016, ΟΛΑΠ 2/2013, ΟΛΑΠ 7/2006, ΟΛΑΠ 4/2005). Στην περίπτωση που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνα του ουσιαστικού δικαίου κρίνεται με βάση τα πραγματικά περιστατικά που ανελέγκτως δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν το δικαστήριο της ουσίας και της υπαγωγής αυτών στο νόμο, ιδρύεται δε ο λόγος αυτός αναίρεσης αν οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης καθιστούν προφανή την παράβαση (ΑΠ 555/2023, ΑΠ 522/2023, ΑΠ 261/2023, ΑΠ 182/2023).

8. Περαιτέρω, στη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ ορίζεται ότι η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναίρεσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά αφορούν την ερμηνεία των

κανόνων δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σ' αυτούς. Ως διδάγματα της κοινής πείρας θεωρούνται οι γενικές και αφηρημένες αρχές που αντλούνται από την εμπειρική πραγματικότητα, τη συμμετοχή στις συναλλαγές και τις γενικές τεχνικές ή επιστημονικές γνώσεις που έχουν γίνει κοινό κτήμα και χρησιμοποιούνται από το δικαστήριο είτε για την ανεύρεση με βάση αυτά της αληθινής έννοιας κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ιδίως όταν αυτός περιέχει αόριστες νομικές έννοιες, δηλαδή για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών, είτε για την έμμεση απόδειξη κρίσιμων γεγονότων ή την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των αποδεικτικών μέσων ή στοιχείων που χρησιμοποιήθηκαν κατά το άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ. Όμως η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 559 αριθ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ, ιδρύει τον προβλεπόμενο απ' αυτήν αναιρετικό λόγο, μόνον όταν το δικαστήριο της ουσίας εσφαλμένα χρησιμοποιεί ή παραλείπει να χρησιμοποιήσει τα διδάγματα της κοινής πείρας κατά την ερμηνεία κανόνα δικαίου για την ανεύρεση με βάση αυτά της αληθινής έννοιας αυτού, ιδίως όταν ο κανόνας δικαίου περιέχει νομικές έννοιες ή για την υπαγωγή ή όχι στον κανόνα αυτό των πραγματικών γεγονότων της διαφοράς. Αντίθετα, όταν το δικαστήριο της ουσίας χρησιμοποιεί εσφαλμένα ή παραλείπει να χρησιμοποιήσει τα διδάγματα της κοινής πείρας, για να διαγνώσει αν συντρέχουν ή όχι τα εκάστοτε αποδεικτέα περιστατικά ή για να εκτιμήσει την αποδεικτική αξία των αποδεικτικών μέσων ή στοιχείων, δεν στοιχειοθετείται ο προαναφερόμενος λόγος αναίρεσης (ΟΛΑΠ 8/2005, ΑΠ 1285/2021, ΑΠ 1244/2021, ΑΠ 232/2020). Για να είναι ορισμένος ο σχετικός λόγος αναίρεσης, πρέπει να προσδιορίζονται στο αναιρετήριο: α) τα επικαλούμενα διδάγματα της κοινής πείρας που δεν χρησιμοποιήθηκαν ή χρησιμοποιήθηκαν εσφαλμένα από το δικαστήριο της ουσίας, β) ο κανόνας ουσιαστικού δικαίου για την ερμηνεία ή εφαρμογή του οποίου έγινε ή δεν έγινε εσφαλμένη χρήση τους, γ) η φερόμενη ως εσφαλμένη έννοια που αποδόθηκε από το δικαστήριο της ουσίας στο συγκεκριμένο κανόνα δικαίου, όπως προκύπτει από τα διδάγματα της κοινής πείρας που το δικαστήριο εσφαλμένα εφάρμοσε ή δεν εφάρμοσε και δ) η προβαλλόμενη ως ορθή έννοια του ίδιου κανόνα δικαίου, η οποία προκύπτει από τα επικαλούμενα διδάγματα της κοινής πείρας που η απόφαση δεν χρησιμοποίησε ή χρησιμοποίησε εσφαλμένα. Διαφορετικά, ο λόγος αναίρεσης είναι αόριστος και απορρίπτεται ως απαράδεκτος. Στην περίπτωση δε που η προβαλλόμενη απόφαση έκρινε επί της ουσίας, πρέπει να παρατίθενται και οι σχετικές παραδοχές αυτής, όπου εντοπίζεται η επικαλούμενη παράβαση (ΑΠ 242/2023, ΑΠ 2046/2022, ΑΠ 1285/2021).

9. Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης (ΟΛΑΠ 6/2006, ΟΛΑΠ 13/1995). Από τη διάταξη αυτή που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ. 3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι ο λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν από το αιτιολογικό της απόφασης που συνιστά την ελάχιστονα πρόταση του

δικανικού συλλογισμού, δεν προκύπτουν κατά τρόπο πλήρη, σαφή και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία σύμφωνα με το νόμο είναι αναγκαία για την κρίση, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ότι συντρέχουν οι όροι της διάταξης που εφαρμόστηκε ή ότι δεν συντρέχουν οι όροι εφαρμογής της (ΑΠ 339/2023), δηλαδή όταν είτε δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), είτε τα εκτιθέμενα περιστατικά, στα οποία το δικαστήριο της ουσίας στήριξε την κρίση του σε σχέση με ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, δεν καλύπτουν όλα τα απαιτούμενα με βάση το πραγματικό του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου στοιχεία για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή για την άρνησή της (ανεπαρκής αιτιολογία, με την οποία ισοδυναμεί εννοιολογικά και η ενδοιαστική αιτιολογία), ή αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία, ΟΛΑΠ 1/1999). Η ύπαρξη νόμιμης βάσης και η αντίστοιχη έλλειψή της πρέπει να προκύπτουν αμέσως από την προσβαλλόμενη απόφαση, ο δε Άρειος Πάγος διαπιστώνει τη συνδρομή ή μη του λόγου αναίρεσης ελέγχοντας μόνο την προσβαλλόμενη απόφαση και το αιτιολογικό της και όχι το περιεχόμενο άλλων εγγράφων ή αποφάσεων σε εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 561 παρ. 2 ΚΠολΔ. Ειδικότερα, ανεπάρκεια αιτιολογίας συντρέχει όταν από την απόφαση δεν προκύπτουν σαφώς τα περιστατικά που είτε είναι κατά νόμο αναγκαία για τη στοιχειοθέτηση στη συγκεκριμένη περίπτωση, της διάταξης ουσιαστικού δικαίου που εφαρμόστηκε, είτε αποκλείουν την εφαρμογή της, ή όταν η απόφαση έχει ελλείψεις, όσον αφορά το νομικό χαρακτηρισμό των κρίσιμων περιστατικών που έγιναν δεκτά. Αντίθετα, δεν υφίσταται έλλειψη νόμιμης βάσης όταν πρόκειται για ελλείψεις αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων και μάλιστα στην ανάλυση, στάθμιση και αιτιολόγηση του εξαγόμενου από αυτές πορίσματος, γιατί στην κρίση του αυτή το δικαστήριο προβαίνει ανέλεγκτα, κατά το άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, εκτός αν δεν είναι σαφές το πόρισμα και για το λόγο αυτό καθίσταται αδύνατος ο ανααιρετικός έλεγχος. Τα επιχειρήματα του δικαστηρίου που σχετίζονται με την εκτίμηση των αποδείξεων δεν συνιστούν παραδοχές, με βάση τις οποίες διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και, συνακόλουθα, δεν αποτελούν "αιτιολογία" της απόφασης, ώστε, στο πλαίσιο της διάταξης του άρθρου 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, αυτή να επιδέχεται μομφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια, ενώ δεν προκαλείται ο λόγος αναίρεσης ούτε εξαιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαίτερα και διεξοδικά τα επιχειρήματα των διαδίκων που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς, οπότε ο σχετικός λόγος αναίρεσης παρίσταται απαράδεκτος (ΑΠ 804/2023, ΑΠ 348/2023, ΑΠ 253/2023, ΑΠ 234/2023, ΑΠ 114/2023, ΑΠ 1509/2022). Δηλαδή μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε (ΑΠ 796/2023, ΑΠ 312/2023, ΑΠ 2092/2022, ΑΠ 706/2022).

10. Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ ιδρύεται λόγος αναίρεσης και όταν το δικαστήριο της ουσίας, παρά το νόμο, έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που

προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ως "πράγματα", κατά την έννοια της διάταξης αυτής, νοούνται οι αυτοτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί που τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκούμενου με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος. Επομένως, δεν αποτελούν "πράγματα" οι ισχυρισμοί που αποτελούν απλή ή αιτιολογημένη άρνηση της αγωγής, ανταγωγής ή ένστασης, όπως επίσης και οι ισχυρισμοί που συνιστούν επιχειρήματα ή συμπεράσματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου από την εκτίμηση των αποδείξεων, έστω και αν προτείνονται ως λόγοι έφεσης, καθώς και οι νομικοί ισχυρισμοί και η νομική επιχειρηματολογία των διαδίκων (ΑΠ 796/2023, ΑΠ 1026/2022). Με τους ισχυρισμούς που δεν προτάθηκαν, εξομοιώνονται και εκείνοι που προτείνονται μη νομίμως ή απαραδέκτως (ΑΠ 1395/2022, ΑΠ 666/2022, ΑΠ 531/2022, ΑΠ 736/2019), είτε διότι προτείνονται για πρώτη φορά στην κατ' έφεση δίκη, χωρίς να συντρέχουν οι προϋποθέσεις που ορίζονται στο άρθρο 527 ΚΠολΔ (ΑΠ 736/2019), είτε διότι, παρά το ότι προτάθηκαν νομίμως σε προηγούμενη συζήτηση της υπόθεσης, εν τούτοις επαναφέρονται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο χωρίς την τήρηση των όρων που τάσσονται με το άρθρο 240 του ίδιου Κώδικα (ΑΠ 500/2023, ΑΠ 1395/2022, ΑΠ 736/2019). Ο λόγος αυτός δεν στοιχειοθετείται όταν το δικαστήριο έλαβε υπόψη του τον ισχυρισμό που προτάθηκε και τον απέρριψε ευθέως για οποιοδήποτε λόγο, τυπικό ή ουσιαστικό, όπως επίσης και όταν αντιμετώπισε και απέρριψε στην ουσία εκ των πραγμάτων τον ισχυρισμό που προτάθηκε, με την παραδοχή, ως αποδειχθέντων, γεγονότων αντίθετων προς αυτά που τον συγκροτούν (ΑΠ 1284/2023, ΑΠ 796/2023, ΑΠ 171/2023, ΑΠ 141/2023, ΑΠ 1093/2022).

11. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αποτελεί κατάληξη της ακόλουθης διαδικαστικής διαδρομής, όπως προκύπτει από την παραδεκτή, κατ' άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ, επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων: Οι αναιρεσείοντες-αναιρεσίβλητοι (ως προς την πρώτη δε από αυτούς, ο δικαιοπάροχός της), με την ένδικη από 23-12-2008 αγωγή που άσκησαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών και απηύθυναν κατά της αναιρεσίβλητης-αναιρεσείδουσας, ιστορούσαν ότι με άτυπες συμβάσεις αποκλειστικής προμήθειας αόριστου χρόνου, τις οποίες είχαν καταρτίσει με την εναγομένη, η οποία δραστηριοποιείται μεταξύ άλλων στον τομέα της παραγωγής, επεξεργασίας και διάθεσης γαλακτοκομικών προϊόντων στην ελληνική και διεθνή αγορά, διέθεταν στην τελευταία ποσότητες φρέσκου αγελαδινού γάλακτος από τις μονάδες εκτροφής γαλακτοπαραγωγών αγελάδων, τις οποίες αυτοί διατηρούσαν. Ότι, ειδικότερα, διέθεταν στην εναγομένη ποσότητες γάλακτος, ο πρώτος από αυτούς από το έτος 2003 μέχρι και το έτος 2007, ο δεύτερος από το έτος 2001 μέχρι και το μήνα Δεκέμβριο του έτους 2006, η τρίτη από το έτος 2000 μέχρι και το έτος 2007, ο τέταρτος από το έτος 2002 μέχρι και το έτος 2007, ο πέμπτος από το έτος 2005 μέχρι και το έτος 2006, η έκτη (η οποία δεν αποτέλεσε διάδικο μέρος στη δευτεροβάθμια δίκη, ούτε αποτελεί διάδικο μέρος στην αναιρετική δίκη) από το έτος 2001 μέχρι και το έτος 2004, ο έβδομος από το έτος 2003 μέχρι και το

μήνα Μάιο του έτους 2007 και ο όγδοος από το έτος 2003 μέχρι και το έτος 2006. Ότι ο προσδιορισμός της τιμής του γάλακτος χωρούσε μονομερώς, χωρίς διαπραγμάτευση από την εναγομένη, η οποία εφάρμοζε κριτήρια άγνωστα σε αυτούς (ενάγοντες), ενώ οι ίδιοι ελάμβαναν γνώση της τιμής μονάδος του γάλακτος κατά την ημέρα της πληρωμής, η οποία αφορούσε στις ποσότητες γάλακτος που είχαν πωληθεί κατά τον εκάστοτε προηγούμενο μήνα. Ότι η τιμή του γάλακτος είχε προσδιοριστεί σε πολύ χαμηλά και πάντως "μη εύλογα" επίπεδα, τα οποία δεν επέτρεπαν την επίτευξη "ευλόγου" κέρδους και εν τέλει έθεταν σε κίνδυνο και αυτή τη βιωσιμότητα των επιχειρήσεών τους, κυμαινόταν δε κατά τη διάρκεια της μεταξύ τους συνεργασίας μεταξύ 0,34 € και 0,29 € ανά λίτρο γάλακτος, ενώ οι τελικές τιμές καταναλωτή κατά την αυτή χρονική περίοδο (2004 - 2007) κυμαίνονταν αναφορικά με το φρέσκο γάλα μεταξύ 1,17 € και 1,57 € ανά λίτρο γάλακτος. Ότι στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά το διάστημα από 2000 - 2007 η τιμή παραγωγού αντιστοιχούσε σε ποσοστό 49,5% της τελικής τιμής καταναλωτή. Ότι την τιμή αυτή, η οποία υπολείπεται της πραγματικά οφειλόμενης τιμής, επέβαλε μονομερώς η εναγομένη σ' αυτούς, εκμεταλλευόμενη, αφενός μεν, την υπερέχουσα διαπραγματευτική θέση και την οικονομική εξάρτησή τους από αυτήν, αφετέρου δε, το γεγονός της ύπαρξης συμφωνίας (ήδη από το έτος 2001) μεταξύ αυτής και άλλων γαλακτοβιομηχανιών, με βάση την οποία αυτές καθόριζαν την τιμή παραγωγού, έχοντας μάλιστα προβεί σε κατανομή περιοχών, ώστε να καθίσταται ανέφικτη η μεταφορά των κτηνοτρόφων από τη μια βιομηχανία στην άλλη (πρακτική "καρτέλ"), όπως διαπιστώθηκε από την Επιτροπή Ανταγωνισμού με την υπ' αριθ. 369/V/2007 απόφασή της. Ότι η μη καταβολή εύλογης τιμής, η οποία κατέστησε τις επιχειρήσεις τους μη βιώσιμες, αντίκειται στους κανόνες του ελεύθερου ανταγωνισμού και στα χρηστά ήθη, συνιστά δε καταχρηστική άσκηση της συμβατικής ελευθερίας και απαγορευμένη εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης της εναγομένης και της σχέσης οικονομικής εξάρτησης, στην οποία αυτοί (ενάγοντες) βρίσκονταν έναντι της αντισυμβαλλομένης τους, δεδομένου ότι δεν είχαν ισοδύναμη εναλλακτική λύση. Ότι εξαιτίας της μη καταβολής σ' αυτούς της εύλογης τιμής κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή χρονικά διαστήματα, υπέστησαν οικονομική ζημία, συνιστάμενη στη διαφορά μεταξύ της τιμής που καταβλήθηκε, όπως αυτή εκτίθεται στο αγωγικό δικογράφο, και της εύλογης τιμής, την οποία έπρεπε να λαμβάνουν και η οποία, κατά τους ισχυρισμούς τους, έπρεπε να καθοριστεί στο ποσό των 0,50 € ανά λίτρο πωλούμενου γάλακτος, άλλως στο ποσό των 0,45 € ανά λίτρο πωλούμενου γάλακτος, άλλως στο ποσό των 0,40 € ανά λίτρο πωλούμενου γάλακτος, λαμβανομένων υπόψη ιδίως της αποκλειστικής συνεργασίας τους με την εναγομένη και των αυξημένων λειτουργικών εξόδων των επιχειρήσεών τους, ώστε να καλύπτεται το κόστος παραγωγής και να επιτυγχάνεται ένα ελάχιστο επιχειρηματικό κέρδος για τους κτηνοτρόφους. Ότι η διαφορά αυτή ανέρχεται για όλο το επίδικο χρονικό διάστημα: α) για τον πρώτο ενάγοντα, ο οποίος πώλησε συνολικά 644.511 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 223.095,32 €, στο συνολικό ποσό των 99.160,18 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 66.934,63 € (με

βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 34.709,08 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), β) για τον δεύτερο ενάγοντα, ο οποίος πώλησε συνολικά 951.218 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 312.448,16 €, στο συνολικό ποσό των 163.160,84 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 115.599,94 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 68.039,04 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), γ) για την τρίτη ενάγουσα, η οποία πώλησε συνολικά 3.392.273 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 1.113.532,78 €, στο συνολικό ποσό των 582.603,72 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 412.990,07 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 243.376,42 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), δ) για τον τέταρτο ενάγοντα, ο οποίος πώλησε συνολικά 567.595 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 186.460,79 €, στο συνολικό ποσό των 97.336,71 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 68.956,96 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 40.577,21 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), ε) για τον πέμπτο ενάγοντα, ο οποίος πώλησε συνολικά 81.931 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 23.669,79 €, στο συνολικό ποσό των 17.295,71 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 13.199,16 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 9.102,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), στ) για την έκτη ενάγουσα, η οποία πώλησε συνολικά 173.908 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 50.654,15 €, στο συνολικό ποσό των 36.299,85 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 27.604,45 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 18.909,05 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), ζ) για τον έβδομο ενάγοντα, ο οποίος πώλησε συνολικά 2.103.240 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 749.930,39 €, στο συνολικό ποσό των 301.689,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 196.527,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 91.365,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο) και η) για τον όγδοο ενάγοντα, ο οποίος πώλησε συνολικά 754.038 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 279.935,39 €, στο συνολικό ποσό των 97.083,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 59.381,71 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 21.679,81 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο). Ότι, όλως επικουρικά, η εναγομένη πλούτισε αδικαιολόγητα κατά τα ποσά αυτά, από παράνομη και ανήθικη αιτία. Ότι η αξίωσή τους για την καταβολή της διαφοράς μεταξύ της εύλογης τιμής για την αγορά αγελαδινού γάλακτος και της τιμής που καταβλήθηκε, θεμελιώνεται, κυρίως μεν, στη σύμβαση πώλησης, ως αξίωση εκπλήρωσης της παροχής, ειδικότερα δε (ως αξίωση) καταβολής του οφειλόμενου υπόλοιπου τιμήματος, μετά τον προσδιορισμό της

τιμής παραγωγού κατά δίκαιη κρίση, κατ' άρθρο 371 ΑΚ, επικουρικά δε, συνιστά αξίωση από αδικοπραξία που οφείλεται σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων α) 281 ΑΚ, β) επικουρικότερα, 81 ΣυνθΕΚ, 1 του νόμου 703/1977, σε συνδυασμό με τα άρθρα 297, 298, 914 ΑΚ, γ) ακόμη επικουρικότερα, 82 ΣυνθΕΚ, 2 του νόμου 703/1977, δ) ακόμη επικουρικότερα, 2α του νόμου 703/1977, σε συνδυασμό με τα άρθρα 297, 298, 914 ΑΚ και ε) όλως επικουρικά, 919 ΑΚ. Ότι λόγω της διακοπής της συνεργασίας τους με την εναγομένη απώλεσαν κέρδη τουλάχιστον ενός έτους, πλην όμως είναι απαραίτητο να επισημανθεί στο σημείο τούτο ότι το κεφάλαιο της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου που αφορούσε την απόρριψη της αξίωσης για την καταβολή διαφυγόντων κερδών δεν μεταβιβάστηκε με έφεση στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο. Ότι συνεπεία της προαναφερόμενης παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς της εναγομένης που συνιστά αδικοπραξία, επικουρικά δε, προσβολή της προσωπικότητάς τους, εξαιτίας της οποίας ζημιώθηκε η επιχείρησή τους και επλήγη κατά βάνανσο τρόπο το δικαίωμα συμμετοχής τους στην αγορά, υπέστησαν ηθική βλάβη, η οποία αποτιμάται για τον πρώτο ενάγοντα στο δίκαιο και εύλογο ποσό των 80.000 €, για τον δεύτερο ενάγοντα στο ποσό των 70.000 €, για την τρίτη ενάγουσα στο ποσό των 80.000 €, για τον τέταρτο ενάγοντα στο ποσό των 70.000 €, για τον πέμπτο ενάγοντα στο ποσό των 50.000 €, για την έκτη ενάγουσα στο ποσό των 50.000 €, για τον έβδομο ενάγοντα στο ποσό των 80.000 € και για τον όγδοο ενάγοντα στο ποσό των 80.000 €. Τελικά, μετά την έκδοση μη οριστικής απόφασης, με τη με αριθμό 1227/2017 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών η ένδικη αγωγή απορρίφθηκε στο σύνολό της ως απαράδεκτη, λόγω αοριστίας. Μετά την άσκηση έφεσης εναντίον της απόφασης αυτής από την πλευρά των εναγόντων, τελικά, μετά την έκδοση μη οριστικής απόφασης και στον δεύτερο βαθμό, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγινε δεκτό ότι οι ενάγοντες δικαιούνται για τις προαναφερόμενες αιτίες (διαφορά τιμής με βάση τη σύμβαση πώλησης και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης), ο πρώτος από αυτούς (δικαιοπάροχος της πρώτης αναιρεσείουσας-αναιρεσίβλητης) τα ποσά των 34.709,08 ευρώ και των 10.000 ευρώ, ο δεύτερος από αυτούς (δεύτερος αναιρεσειών-αναιρεσίβλητος) τα ποσά των 53.183,85 ευρώ και των 15.000 ευρώ, η τρίτη από αυτούς (τρίτη αναιρεσείουσα-αναιρεσίβλητη) τα ποσά των 209.613,30 ευρώ και των 20.000 ευρώ, ο τέταρτος από αυτούς (τέταρτος αναιρεσειών-αναιρεσίβλητος) τα ποσά των 37.672,47 ευρώ και των 10.000 ευρώ, ο πέμπτος από αυτούς (πέμπτος αναιρεσειών-αναιρεσίβλητος) τα ποσά των 9.102,61 ευρώ και των 10.000 ευρώ, ο έβδομος από αυτούς (έκτος αναιρεσειών-αναιρεσίβλητος) τα ποσά των 91.365,61 ευρώ και των 18.000 ευρώ και ο όγδοος από αυτούς (έβδομος αναιρεσειών-αναιρεσίβλητος) τα ποσά των 21.679,81 ευρώ και των 8.000 ευρώ, αντίστοιχα, υποχρέωσε την αναιρεσίβλητη-αναιρεσείουσα να καταβάλει σε καθέναν από τους αναιρεσειόντες-αναιρεσιβλήτους (εκτός από τον πέμπτο), το ποσό των 25.000 ευρώ και στον πέμπτο αναιρεσειόντα-αναιρεσίβλητο το ποσό των 10.102,61 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και αναγνώρισε την υποχρέωση της αναιρεσίβλητης-αναιρεσείουσας να καταβάλει στους αναιρεσειόντες-

αναιρεσιβλήτους, στην πρώτη από αυτούς το ποσό των 19.709,08 ευρώ, στον δεύτερο από αυτούς, το ποσό των 43.183,85 ευρώ, στην τρίτη από αυτούς, το ποσό των 204.613,30 ευρώ, στον τέταρτο από αυτούς, το ποσό των 22.672,47 ευρώ, στον έβδομο από αυτούς, το ποσό των 84.365,61 ευρώ και στον όγδοο από αυτούς, το ποσό των 4.679,80 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής.

12.

A) Για την από 16-12-2021 αίτηση αναίρεσης των Ε. Χ., Σ. Κ., Α. Π., Κ. Κ., Ε. Χ., Σ. Μ. και Ν. Δ.:

13. Με τον πρώτο λόγο (με τα στοιχεία III Α.1 α-γ) της από 16-12-2021 αναίρεσης, κατ' ορθή νοηματική εκτίμηση αυτού, προσάπτονται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 8 ΚΠολΔ, ως προς το αίτημα αποζημίωσης από το άρθρο 298 ΑΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 81, 82 ΣυνθΕΚ (νυν 101, 102 ΣΛΕΕ), 1, 2 του νόμου 703/1977 (νυν 1, 2 του νόμου 3959/2011), 2α του νόμου 703/1977, 914, 919 ΑΚ, ειδικότερα δε ότι το δικαστήριο της ουσίας: α) ευθέως παραβίασε, με τη μη εφαρμογή τους, τις προαναφερόμενες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, παρότι συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις της εφαρμογής τους, β) υπό την εκδοχή ότι εφάρμοσε τις διατάξεις αυτές, ψευδώς τις ερμήνευσε και τις εφάρμοσε και γ) υπό την εκδοχή ότι δεν έλαβε υπόψη την συρρέουσα αξίωση αποζημίωσης, ερειδόμενη στο άρθρο 298 ΑΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 81, 82 ΣυνθΕΚ (νυν 101, 102 ΣΛΕΕ), 1, 2 του νόμου 703/1977 (νυν 1, 2 του νόμου 3959/2011), 2α του νόμου 703/1977, 914, 919 ΑΚ, δεν έλαβε υπόψη πράγμα που ασκούσε ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Επίσης, με τον έκτο λόγο (με τα στοιχεία III Β.3 α-γ) της από 16-12-2021 αναίρεσης, κατ' ορθή νοηματική εκτίμηση αυτού, προσάπτονται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 8 ΚΠολΔ, σε ό,τι αφορά το κύριο αίτημα της αγωγής για την έναρξη της τοκογονίας της αξίωσης αποζημίωσης από το άρθρο 298 ΑΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 81 ΣυνθΕΚ (νυν 101 ΣΛΕΕ), 341, 345, 371 ΑΚ, από την παρέλευση τριάντα ημερών από την έκδοση κάθε τιμολογίου πώλησης, ειδικότερα δε, ότι το δικαστήριο της ουσίας: α) ευθέως παραβίασε, με τη μη εφαρμογή τους, τις προαναφερόμενες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, παρότι συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις της εφαρμογής τους, β) υπό την εκδοχή ότι εφάρμοσε τις διατάξεις αυτές, ψευδώς τις ερμήνευσε και τις εφάρμοσε και γ) υπό την εκδοχή ότι δεν έλαβε υπόψη το κύριο αίτημα της αγωγής για την έναρξη της τοκογονίας της αξίωσης αποζημίωσης από το άρθρο 298 ΑΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 81 ΣυνθΕΚ (νυν 101 ΣΛΕΕ), 341, 345, 371 ΑΚ, από την παρέλευση τριάντα ημερών από την έκδοση κάθε τιμολογίου πώλησης, δεν έλαβε υπόψη πράγμα που ασκούσε ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Οι λόγοι παρίστανται अपараδεδεκτοι, επειδή ερείδονται στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι το

δικαστήριο της ουσίας ερευνήσε, ή ότι μπορούσε και όφειλε να ερευνήσει, τις συρρέουσες αξιώσεις αποζημίωσης -καθώς και την παρεπόμενη αξίωση τοκογονίας ως προς τις αξιώσεις αποζημίωσης- που θεμελιώνονται στις πιο πάνω αναφερόμενες διατάξεις ουσιαστικού δικαίου, δηλαδή τις επικουρικές βάσεις της αγωγής (δεύτερη επικουρική, τρίτη επικουρική, τέταρτη επικουρική και πέμπτη επικουρική), ως προς την αξίωση αποζημίωσης που παριστά τη διαφορά μεταξύ της εύλογης τιμής αγοράς του αγελαδινού γάλακτος και του τιμήματος που καταβλήθηκε για την αιτία αυτή, σε εκτέλεση των συμβάσεων πώλησης αγελαδινού γάλακτος που καταρτίστηκαν με συμβαλλομένους τους διαδίκους και ειδικότερα τους αναιρεσεύοντες (ειδικότερα δε, ως προς την πρώτη από αυτούς, με συμβαλλόμενο τον δικαιοπάρχο της) ως πωλητές και την αναιρεσίβλητη, ως αγοράστρια. Αντίθετα, από τα εκτιθέμενα προηγουμένως προκύπτει ότι το δικαστήριο της ουσίας ερευνήσε και δέχθηκε εν μέρει ως βάσιμη κατ' ουσίαν την κύρια βάση της αγωγής που αφορούσε τον προσδιορισμό από το δικαστήριο της τιμής παραγωγού κατά δίκαιη κρίση, κατ' άρθρο 371 εδ. β ΑΚ και ακολούθως την καταβολή, αλλά και την αναγνώριση της υποχρέωσης για την καταβολή, της διαφοράς μεταξύ της τελευταίας αυτής -εύλογης- τιμής πώλησης αγελαδινού γάλακτος και του τιμήματος που καταβλήθηκε σε εκτέλεση των συμβάσεων αυτών, στο πλαίσιο της ενδοσυμβατικής ευθύνης της αγοράστριας για την προσήκουσα εκπλήρωση της παροχής, η δε διαφορά αυτή, κατά τα επιμέρους ποσά αυτής αλλά και στο σύνολο, ταυτιζόταν με την αξίωση για την καταβολή αποζημίωσης, οφειλόμενη από αδικοπραξία που θεμελιώνεται κατά την αγωγή, επικουρικά, στις διατάξεις των άρθρων α) 281 ΑΚ (πρώτη επικουρική βάση), β) επικουρικότερα, 81 ΣυνθΕΚ, 1 του νόμου 703/1977, σε συνδυασμό με τα άρθρα 297, 298, 914 ΑΚ (δεύτερη επικουρική βάση), γ) ακόμη επικουρικότερα, 82 ΣυνθΕΚ, 2 του νόμου 703/1977 (τρίτη επικουρική βάση), δ) ακόμη επικουρικότερα, 2α του νόμου 703/1977, σε συνδυασμό με τα άρθρα 297, 298, 914 ΑΚ (τέταρτη επικουρική βάση) και ε) όλως επικουρικά, 919 ΑΚ (πέμπτη επικουρική βάση). Ενόψει λοιπόν, αφενός μεν, της επικουρικής αντικειμενικής σώρευσης περισσότερων αξιώσεων, αφετέρου δε, της ενδοδιαδικαστικής αίρεσης της απόρριψης της κύριας βάσης της αγωγής, υπό την οποία τελούσε η έρευνα των επικουρικών βάσεων αυτής (άρθρο 219 παρ. 1 ΚΠολΔ), η αποδοχή, στην προκειμένη περίπτωση, της κύριας βάσης της αγωγής είχε ως αποτέλεσμα τη μη πλήρωση - ματαίωση της αίρεσης και την αδυναμία του δικαστηρίου της ουσίας να επιληφθεί των επικουρικών βάσεων της αγωγής. Τούτο δε, διότι από τη διάταξη του άρθρου 219 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το δικαστήριο δικαιούται, καταρχήν τουλάχιστον, να δικάσει τις, υπό την αίρεση της απόρριψης άλλης βάσης ή αιτήματος, προβαλλόμενες βάσεις της αγωγής ή αιτήματα, μόνο μετά την πλήρωση της αίρεσης, δηλαδή μετά την απόρριψη της προηγούμενης βάσης ή αιτήματος (ΑΠ 951/2023, ΑΠ 1579/2022, ΑΠ 623/2017, ΑΠ 631/2006, ΑΠ 1054/1999, ΑΠ 580/1987). Διαφορετικά, θα παραβιαζόταν η αρχή της διάθεσης (άρθρο 106 ΚΠολΔ) και το δικαστήριο της ουσίας, εάν υπερέβαινε την καθοριζόμενη από τους ενάγοντες σειρά έρευνας των βάσεων της αγωγής, θα υπέπιπτε στην αναιρετική

πλημμέλεια από το άρθρο 559 αριθ. 8β ΚΠολΔ (πρβλ. ΑΠ 50/1992).

14. Εν προκειμένω, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε τα ακόλουθα, όπως προκύπτει από την παραδεκτή, κατά το άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ, επισκόπηση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατά το μέρος που ενδιαφέρει τον αναιρετικό έλεγχο: "... Οι 1ος, 2ος, 3η, 4ος, 5ος, 7ος και 8ος ενάγοντες, ως προς τους οποίους και μόνο ερευνάται η αγωγή (στο εξής "ενάγοντες"), διατηρούν μονάδες εκτροφής γαλακτοπαραγωγικών αγελάδων. Κατά τα έτη 2003-2007 ο πρώτος, 2001-2006 ο δεύτερος, 2000-2007 η τρίτη, 2002-2007 ο τέταρτος, 2005-2006 ο πέμπτος, 2003-2007 ο έβδομος και 2003- 2006 ο όγδοος, στα πλαίσια της επαγγελματικής τους δραστηριότητας, συνεργάστηκαν με την εναγομένη εταιρία με την επωνυμία "ΦΑΓΕ Βιομηχανία Επεξεργασίας Γάλακτος Α.Ε.", η οποία είχε ως κύριο αντικείμενο την παραγωγή και εμπορία γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων. Ειδικότερα, με άτυπες συμβάσεις που συνήφθησαν στην αρχή της συνεργασίας τους μεταξύ κάθε ενάγοντος και της εναγομένης συμφωνήθηκε η αποκλειστική προμήθεια της τελευταίας, για αόριστο χρόνο, με το παραγόμενο από τις γαλακτοπαραγωγικές μονάδες των εναγόντων αγελαδινό γάλα, το οποίο οι τελευταίοι πράγματι της πώλησαν και της παρέδωσαν, έχοντας προηγουμένως συλλέξει και διατηρήσει αυτό σε ειδικές παγολεκάνες, που τους είχε προμηθεύσει η ίδια, η οποία είχε αναλάβει και την παραλαβή του γάλακτος με δικό της όχημα κάθε ημέρα ή κάθε δεύτερη ημέρα. Με την παραλαβή του γάλακτος ο οδηγός του οχήματος της εναγομένης εξέδιδε δελτίο αποστολής, ενώ το τίμημα της πώλησης η εναγομένη κατέβαλε εντός του πρώτου δεκαπενθημέρου του επόμενου μήνα για τη συνολική ποσότητα του πωληθέντος γάλακτος κατά τον προηγούμενο μήνα, εκδιδόμενου του αντίστοιχου τιμολογίου πώλησης. Αναφορικά με την τιμή του πωλούμενου γάλακτος, αυτή δεν καθορίστηκε εκ των προτέρων με σχετική συμφωνία μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, αλλά ο προσδιορισμός της ανατέθηκε στην εναγομένη, η οποία όφειλε να προσδιορίσει την τελική τιμή αγοράς του λαμβάνοντας ως δεδομένη μία βασική τιμή, που ήταν διαφορετική για κάθε περιοχή, με συνυπολογισμό: α) της ποιότητας του γάλακτος, β) της παραδιδόμενης ποσότητας, γ) της απόστασης της μονάδας του παραγωγού από το σταθμό συγκέντρωσης γάλακτος, δ) του αριθμού των ζώων της γαλακτοπαραγωγικής μονάδας, ε) της προοπτικής ανάπτυξης της μονάδας και ε) της εποχικότητας. Ως προς τον καθορισμό της ποιότητας του γάλακτος, κρίσιμα στοιχεία ήταν η περιεκτικότητά του σε πρωτεΐνες και λίπη, η μικροβιολογική κατάστασή του και τα σωματικά κύτταρα που περιείχε. Για τη διαπίστωση των ανωτέρω η εναγομένη προέβαινε σε τακτικές δειγματοληψίες από τις μονάδες των συνεργαζόμενων κτηνοτροφών και με βάση τα αποτελέσματα αυτών καθόριζε την τελική τιμή παραγωγού. Ήδη πριν από την έναρξη της συνεργασίας της με καθέναν από τους ενάγοντες, η εναγομένη τηρούσε συγκεκριμένη διαδικασία αξιολόγησης των προμηθευτών παραγωγών εγχωρίου γάλακτος, ενταγμένη στο σύστημα διασφάλισης ποιότητας (ISO), που την ονόμαζε "Διαδικασία Αξιολόγησης

Προμηθευτών Διασφάλισης Ποιότητας" και ήταν γνωστή στους γαλακτοπαραγωγούς, σύμφωνα με την οποία η τελική τιμή παραγωγού αποτελούσε συνάρτηση της βασικής τιμής και της περιεκτικότητας σε λίπος, αντιβιοτικό και νερό, πλέον του αναλογούντος "πριμ ποσότητας", που διαφοροποιείτο ανάλογα με την παραδιδόμενη από τον παραγωγό ποσότητα, πλέον του αναλογούντος "πριμ ποιότητας", που διαμορφωνόταν ανάλογα με την περιεκτικότητα σε ολική μικροβιακή χλωρίδα (Ο.Μ.Χ.), σωματικά κύτταρα (Σ.Κ.), αντιβιοτικό και με το σημείο πήξης (Σ.Π.). Το σύστημα αυτό εφάρμοσε η εναγόμενη και στην περίπτωση του εναγόντων, όπως προκύπτει από την τήρηση της προσωπικής καρτέλας του καθενός, στην οποία παρατίθενται όλες οι ανωτέρω παράμετροι, καθώς και η τελική τιμή παραγωγού για τα επίδικα έτη. Τα ανωτέρω κριτήρια είναι μεν αντικειμενικά, πλην όμως δεν καθιστούν την παροχή της εναγομένης (τίμημα) ορισμένη, ούτε και οριστή, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η τελευταία, ενόψει του ότι τα εν λόγω κριτήρια αποτελούν παραμέτρους καθορισμού της τελικής τιμής, που δεν μπορούσε να είναι εκ των προτέρων προσδιορίσιμη και γνωστή στους ενάγοντες, οι οποίοι γνώριζαν μεν τη διαδικασία ελέγχου, πλην όμως εξ αντικειμένου δεν ήταν σε θέση να ελέγξουν τους όρους ορθής εφαρμογής της με δικά τους μέσα για κάθε παραδιδόμενη από αυτούς ποσότητα γάλακτος και για το λόγο αυτό, άλλωστε, ο προσδιορισμός της τιμής του πωλούμενου γάλακτος ανατέθηκε στην εναγομένη. Ωστόσο, ο προσδιορισμός της τιμής αγοράς του γάλακτος από τους ενάγοντες δεν αφέθηκε στην ελεύθερη (απόλυτη) κρίση της εναγομένης, όπως τούτο καταδεικνύει η ύπαρξη των γνωστών σε όλους τους συνεργαζόμενους παραγωγούς και επομένως και στους ενάγοντες παραμέτρων καθορισμού της.

Συνεπώς, η εναγόμενη όφειλε να προβεί στον καθορισμό της τιμής του πωλούμενου σ' αυτήν γάλακτος κατά δίκαιη κρίση (άρθρο 371 ΑΚ), λαμβάνοντας προσθέτως υπόψη το σκοπό της σύμβασης, ο οποίος συνίστατο στην αποκομιδή κέρδους από κάθε συμβαλλόμενο μέρος και ιδίως από κάθε ενάγοντα προμηθευτή γάλακτος, εφόσον επρόκειτο για σύμβαση αποκλειστικής εμπορικής συνεργασίας, κατά την οποία οι ενάγοντες στερούνταν του δικαιώματος να διοχετεύσουν το γάλα τους σε οποιαδήποτε άλλη επιχείρηση, ανταγωνίστρια ή μη της εναγομένης. Ακόμα αποδείχθηκε ότι από το έτος 2001 η εναγομένη συμμετείχε σε συμφωνία με άλλες μεγάλες γαλακτοβιομηχανίες αναφορικά με τον καθορισμό των τιμών αγοράς του γάλακτος από τους γαλακτοπαραγωγούς και με τη μεταξύ τους κατανομή των γεωγραφικών περιοχών εφοδιασμού γάλακτος ανά την Ελλάδα, κατά τρόπο ώστε αφενός μεν να συμπίεσουν στο κατώτατο δυνατό επίπεδο την τιμή παραγωγού, η οποία έτσι δεν αντιστοιχούσε σε εκείνη την τιμή που θα διαμορφωνόταν αν λειτουργούσαν οι κανόνες του ελεύθερου ανταγωνισμού, αφετέρου δε να καταστήσουν αδύνατη τη μετακίνηση των κτηνοτρόφων-γαλακτοπαραγωγών από τη μία γαλακτοβιομηχανία στην άλλη, εφόσον επιθυμούσαν να αναζητήσουν καλύτερες τιμές. Ειδικότερα αποδείχθηκε ότι από τον Ιούνιο του 2005 άρχισαν να διαβιβάζονται στη Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού (Γ.Δ.Α.) δελτία τύπου με

διαμαρτυρίες αγελαδοτρόφων και καταναλωτών, καθώς και πλήθος κοινοβουλευτικών ερωτήσεων σχετικά με πιθανές στρεβλώσεις στην αγορά γαλακτοκομικών προϊόντων. Κατόπιν τούτου, το Μάρτιο του 2006, η Γ.Δ.Α. δρομολόγησε διαδικασία αυτεπάγγελτης έρευνας σε επιχειρήσεις του κλάδου, με στόχο τη διερεύνηση τυχόν παραβάσεων των άρθρων 1 και 2 του ν. 703/1977 και 81, 82 της ΣυνθΕΚ στους τομείς της παραγωγής νωπού γάλακτος και της χονδρικής και λιανικής πώλησης γαλακτοκομικών προϊόντων με πρώτη ύλη το αγελαδινό γάλα, μετά το τέλος της οποίας συντάχθηκε η υπ' αριθ. 8218/15.12.2006 Εισήγηση, η οποία διαβιβάστηκε στην Επιτροπή Ανταγωνισμού. Η τελευταία, συγκροτηθείσα σε Ολομέλεια, κατόπιν ολοκλήρωσης της ενώπιον της διεξαχθείσας ακροαματικής διαδικασίας, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα προσκόψαντα στοιχεία της υπόθεσης, εξέδωσε την υπ' αριθ. 369/V/2007 απόφασή της, με την οποία διαπιστώθηκε, μεταξύ άλλων, ότι με σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού, κατά παράβαση των άρθρων 1 ν. 703/1977 και 81 § 1 ΣυνθΕΚ, αφενός μεν από το έτος 2004 οι γαλακτοβιομηχανίες ΔΕΛΤΑ, ΦΑΓΕ (εναγομένη), ΟΛΥΜΠΙΟΣ, ΜΕΒΓΑΛ και ΝΕΣΤΛΕ είχαν προβεί σε οριζόντια συμφωνία καθορισμού των τιμών του αγελαδινού γάλακτος και κατανομής των πηγών εφοδιασμού του (γαλακτοπαραγωγών), συμφωνώντας τη συγκράτηση-μείωση των τιμών αγοράς νωπού από τους παραγωγούς- κτηνοτρόφους και την αποφυγή μετακινήσεων παραγωγών με σκοπό τον περιορισμό ανταγωνισμού μεταξύ τους, αφετέρου δε από το έτος 2001 ο Σύνδεσμος Ελληνικών Βιομηχανιών Γαλακτοκομικών Προϊόντων (Σ.Ε.Β.ΓΑ.Π.), με απόφαση του δεσμευτική για όλα τα μέλη του (άρθρο 6 § 2 του Καταστατικού του), στα οποία συγκαταλεγόταν και η εναγόμενη, είχε προβεί σε καθορισμό των ανώτατων και κατώτατων τιμών αγοράς του αγελαδινού γάλακτος, με την ανταλλαγή τιμοκαταλόγων μεταξύ ανταγωνιστριών επιχειρήσεων. Για τη συμμετοχή της εναγομένης στην παραπάνω συμφωνία-σύμπραξη της επιβλήθηκε από την Επιτροπή Ανταγωνισμού πρόστιμο ύψους € 9.130.320,00, το οποίο, κατόπιν προσφυγής κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, μειώθηκε, με την υπ' αριθ. 1616/2009 απόφαση αυτού, στο ποσό των € 6.086.880,00, η απόφαση αυτή δε, επικυρώθηκε με την υπ' αριθ. 2365/2013 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Με βάση τα παραπάνω και κατόπιν συναξιολόγησης του συνόλου του προσκομισθέντος αποδεικτικού υλικού αποδείχθηκε ότι η εναγομένη δεν καθόρισε την τιμή του αγελαδινού γάλακτος που αγόραζε από τους παραγωγούς, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι ενάγοντες, με "δίκαιη κρίση", λαμβάνοντας υπόψη μόνο τα προαναφερθέντα αντικειμενικά κριτήρια, αλλά, αντιθέτως, εκμεταλλεύτηκε κατά τρόπο καταχρηστικό τη δεσπόζουσα θέση της στην εγχώρια αγορά γάλακτος και τη σχέση οικονομικής εξάρτησης προς αυτήν των γαλακτοπαραγωγών, οι οποίοι δε διέθεταν ισοδύναμη λύση αφού δεν μπορούσαν να επιδιώξουν υψηλότερη τιμή αγοράς μέσω συνεργασίας με άλλη γαλακτοβιομηχανία, αφού αντικείμενο της "συμφωνίας της Λάρισας" (όπως χαρακτηριστικά ονομάστηκε η συμφωνία της 31-5-2004) υπήρξε και η κατανομή μεταξύ των γαλακτοβιομηχανιών των γεωγραφικών περιοχών εφοδιασμού του γάλακτος (πηγών εφοδιασμού),

κατά τρόπο που να αποτρέπεται η μετακίνηση γαλακτοπαραγωγών από τη μία βιομηχανία στην άλλη, αφού καμία γαλακτοβιομηχανία δε δεχόταν συνεργασία με γαλακτοπαραγωγό που είχε διακόψει τη συνεργασία του με άλλη γαλακτοβιομηχανία της σύμπραξης και ανήκε σε διαφορετική γεωγραφική περιοχή από εκείνη που της είχε ανατεθεί με τη συμφωνία. Κατ' αυτό τον τρόπο, λόγω της διαμόρφωσης της τιμής του αγελαδινού γάλακτος σε υπερβολικά χαμηλά επίπεδα σε σχέση με εκείνα που θα διαμορφώνονταν αν λειτουργούσε επαρκώς ο ανταγωνισμός, στην παρακώλυση, τον περιορισμό και τη νόθευση του οποίου απέβλεπαν οι εμπλεκόμενες στη "συμφωνία της Λάρισας" γαλακτοβιομηχανίες, βελτιώνοντας και ειδικεύοντας σχετική πρακτική που είχε αρχίσει ήδη από το έτος 2001 να εφαρμόζεται, η εναγομένη ενήργησε πράξη ανταγωνισμού αντικείμενη στα χρηστά ήθη με πρόθεση επαγωγής ζημίας στους ενάγοντες, η οποία συγκεντρώνει όλες τις προϋποθέσεις της αδικοπραξίας. Υπό τις ανωτέρω συνθήκες και σύμφωνα με όσα προκύπτουν από τις προσωπικές καρτέλες ("ετήσια κατάσταση τιμολόγησης παραγωγού") των εναγόντων, η εναγομένη καθόρισε την τιμή του γάλακτος που προμηθευόταν από αυτούς στα κάτωθι χαμηλά ποσά: α) για τον πρώτο ενάγοντα (Ι. Χ.) καθόρισε την τιμή ανά κιλό πωληθέντος γάλακτος, κατά μέσο όρο, κατά το έτος 2003 στο ποσό των 0,33 ευρώ, κατά το έτος 2004 στο ποσό των 0,33 ευρώ, κατά το έτος 2005 στο ποσό των 0,34 ευρώ, κατά το έτος 2006 στο ποσό των 0,32 ευρώ και κατά το έτος 2007 στο ποσό των 0,35 ευρώ, β) για το δεύτερο ενάγοντα (Σ. Κ.) καθόρισε την τιμή ανά κιλό πωληθέντος γάλακτος, κατά μέσο όρο, κατά το έτος 2001 στο ποσό των 0,33 ευρώ, κατά το έτος 2002 στο ποσό των 0,33 ευρώ, κατά το έτος 2003 στο ποσό των 0,34 ευρώ, κατά το έτος 2004 στο ποσό των 0,33 ευρώ, κατά το έτος 2005 στο ποσό των 0,34 ευρώ και κατά το έτος 2006 στο ποσό των 0,31 ευρώ, γ) για την τρίτη ενάγουσα (Α. Π.) καθόρισε την τιμή ανά κιλό πωληθέντος γάλακτος, κατά μέσο όρο, κατά το έτος 2000 στο ποσό των 0,34 ευρώ, κατά το έτος 2001 στο ποσό των 0,35 ευρώ, κατά το έτος 2002 στο ποσό των 0,35 ευρώ, κατά το έτος 2003 στο ποσό των 0,36 ευρώ, κατά το έτος 2004 στο ποσό των 0,37 ευρώ, κατά το έτος 2005 στο ποσό των 0,37 ευρώ, κατά το έτος 2006 στο ποσό των 0,34 ευρώ και κατά το έτος 2007 στο ποσό των 0,38 ευρώ, δ) για τον τέταρτο ενάγοντα (Κ. Κ.) καθόρισε την τιμή ανά κιλό πωληθέντος γάλακτος, κατά μέσο όρο, κατά το έτος 2002 στο ποσό των 0,31 ευρώ, κατά το έτος 2003 στο ποσό των 0,33 ευρώ, κατά το έτος 2004 στο ποσό των 0,33 ευρώ, κατά το έτος 2005 στο ποσό των 0,32 ευρώ, κατά το έτος 2006 στο ποσό των 0,30 ευρώ, και κατά το έτος 2007 στο ποσό των 0,34 ευρώ, ε) για τον πέμπτο ενάγοντα (Ε. Χ.) καθόρισε την τιμή ανά κιλό γάλακτος, κατά μέσο όρο, κατά το έτος 2005 στο ποσό των 0,30 ευρώ και το έτος 2006 στο ποσό των 0,28 ευρώ, στ) για τον έβδομο ενάγοντα (Σ. Μ.) καθόρισε την τιμή ανά κιλό γάλακτος, κατά μέσο όρο, κατά το έτος 2003 στο ποσό των 0,32 ευρώ, κατά το έτος 2004 στο ποσό των 0,36 ευρώ, κατά το έτος 2005 στο ποσό των 0,33 ευρώ, κατά το έτος 2006 στο ποσό των 0,35 ευρώ και κατά το έτος 2007 στο ποσό των 0,35 ευρώ και ζ) για τον όγδοο ενάγοντα (Ν. Δ.), καθόρισε την τιμή ανά κιλό γάλακτος, κατά μέσο όρο, κατά το έτος 2003 στο ποσό των 0,34 ευρώ, κατά

το έτος 2004 στο ποσό των 0,35 ευρώ, κατά το έτος 2005 στο ποσό των 0,35 ευρώ και κατά το έτος 2006 στο ποσό των 0,32 ευρώ. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η προσφερόμενη από την εναγόμενη τιμή γάλακτος κατά τις περιόδους 2001-2002, 2002-2003, 2003-2004, 2004-2005 και 2005-2006 ανερχόταν κατά μέσο όρο στο ποσό των 0,346€/κιλό, 0,349€/κιλό, 0,356€/κιλό, 0,3636/κιλό και 0,362€/κιλό, ενώ αντίστοιχες ήταν και οι τιμές των λοιπών μετεχουσών στις εν λόγω συμφωνίες γαλακτοβιομηχανίες. Αντιθέτως καθ' όλο το ανωτέρω χρονικό διάστημα η εταιρία με την επωνυμία "ΔΩΔΩΝΗ Α.Ε." που δεν μετείχε στην συμφωνία της Λάρισας προσέφερε τιμή 0,39 €/κιλό κατά δε την τελευταία περίοδο 0,41€/κιλό. Ακόμα παρά το γεγονός ότι η τιμή προμήθειας του γάλακτος κατά μέσο όρο κατά όλο το επίδικο διάστημα ανερχόταν στο ποσό των 0,35 €/κιλό, η τιμή πώλησης αυτού από την εναγόμενη στα σημεία λιανικής πώλησης ήταν κατά το επίδικο διάστημα ανωτέρα του ενός ευρώ/λίτρο, με ενδεικτικές τιμές το μήνα Σεπτέμβριο του 2004 στο ποσό του 1,17€/λίτρο και το μήνα Αύγουστο του έτους 2007 στο ποσό του 1,38€/λίτρο. Βεβαίως η τελική τιμή καταναλωτή δεν συναρτάται μόνο προς την τιμή του παραγωγού, αλλά συμπεριλαμβάνει τη δαπάνη επεξεργασίας, συσκευασίας, διαφήμισης και διανομής του προϊόντος αλλά και το περιθώριο κέρδους όλων των ενδιάμεσων βαθμίδων. Ωστόσο από το έτος 2009 παρατηρήθηκε σε συγκεκριμένη ετικέτα μείωση της τιμής πώλησης του φρέσκου γάλακτος στο καταναλωτικό κοινό κατά ποσοστό 30% γεγονός που καταδείκνυε ότι η τιμή παραγωγού είχε συμπεισθεί στα χαμηλότερα και πάντως μη εύλογα επίπεδα, εξασφαλίζοντας τα μέγιστα δυνατά κέρδη για τις μετέχουσες στις προαναφερόμενες απαγορευμένες συμφωνίες γαλακτοβιομηχανίες. Ακόμα αποδείχθηκε ότι το κόστος των ζωοτροφών παρουσίασε σημαντικά αυξητική πορεία κατά τα επίδικα έτη γεγονός που υπό συνθήκες υγιούς ανταγωνισμού θα επέφερε ανάλογη αύξηση στην τιμή του παραγωγού, αύξηση που δεν επήλθε. Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι από τα μέσα του έτους 2007, η τιμή αγοράς του γάλακτος από τις γαλακτοβιομηχανίες, συμπεριλαμβανομένης της εναγομένης, άρχισε να παρουσιάζει ανοδικές τάσεις γεγονός που οφείλεται στην αποκάλυψη της απαγορευμένης σύμπραξης των γαλακτοβιομηχανιών ("καρτέλ γάλακτος"), κατά τα προαναφερθέντα, οπότε άρχισε να αποκαθίσταται ο ανταγωνισμός και να επανέρχεται η τιμή του παραγωγού στα κανονικά επίπεδα, διαμορφούμενη τουλάχιστον στο ποσό των 0,40€/κιλό. Η εναγομένη, αμυνόμενη κατά της αγωγής, παραθέτει συγκριτικά στοιχεία σχετικά με τις τιμές παραγωγού γάλακτος που ίσχυαν στη Γερμανία κατά το επίδικο χρονικό διάστημα των ετών 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006 και 2007 οι οποίες είχαν καθοριστεί σε € 0,33, € 0,302, € 0,288, € 0,279, € 0,279, € 0,275 και € 0,331 αντίστοιχα, πλην όμως τα εν λόγω στοιχεία δε θεωρούνται πρόσφορα προς απόδειξη, ενόψει του ότι δεν είναι γνωστό αν και στη Γερμανία το κόστος αγοράς των ζώων ή των ζωοτροφών, που είναι σημαντικοί παράγοντες προσδιορισμού του κόστους παραγωγού και της τιμής παραγωγού ταυτίζονται με αυτά που ίσχυαν στην Ελλάδα ή ήταν ενδεχομένως χαμηλότερα, σε κάθε περίπτωση, όμως, από τα ίδια συγκριτικά στοιχεία προκύπτει ότι η τιμή πώλησης του αγελαδινού γάλακτος στα ράφια των

καταστημάτων της Γερμανίας ήταν την ίδια χρονική περίοδο τουλάχιστον 30% χαμηλότερη από εκείνη που ίσχυε στα αντίστοιχα καταστήματα της Ελλάδας και επομένως υπήρχε μεγάλη απόκλιση στη σχέση τιμής παραγωγού και τιμής καταναλωτή στη Γερμανία (περίπου 1 προς 2) με την ισχύουσα στην Ελλάδα (1 προς 4 περίπου). Αλλά ούτε και αποδείχθηκε ότι η συγκράτηση ή/και μείωση της τιμής του παραγωγού οφειλόταν στην Κοινή Αγροτική Πολιτική που ακολουθήθηκε εντός της Ε.Ε. και συγκεκριμένα στο γεγονός ότι από 1-1-2004 αυξήθηκε η ετήσια ποσόστωση του παραγόμενου γάλακτος για την Ελλάδα από 700.000 τόνους σε 820.513 τόνους, με συνέπεια τη μείωση της τιμής λόγω της μεγάλης προσφοράς γάλακτος, καθόσον η ζήτηση στην εσωτερική αγορά δεν καλυπτόταν από την εγχώρια παραγωγή και επομένως δεν μπορεί να γίνει λόγος για υπερπαραγωγή φρέσκου αγελαδινού γάλακτος που έμενε αδιάθετο και που κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας θα μπορούσε να οδηγήσει σε πτώση της τιμής. Με βάση τα ως άνω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά και λαμβάνοντας ιδίως υπόψη: α) την τιμή που πρόσφεραν οι γαλακτοβιομηχανίες που δε συμμετείχαν στην απαγορευμένη "συμφωνία της Λάρισας", β) το κόστος αγοράς των αγελάδων γαλακτοπαραγωγής, που στο επίδικο χρονικό διάστημα κυμαινόταν μεταξύ € 2.000 - € 2.500, γ) το διαρκώς αυξανόμενο κόστος των ζωοτροφών, δ) το αμετάβλητο της ποιότητας του γάλακτος, που παρήγαγαν οι γαλακτοπαραγωγές μονάδες των εναγόντων, καθ' όλο το ένδικο χρονικό διάστημα, ε) το κατά κανόνα αμετάβλητο της τιμής του φρέσκου αγελαδινού γάλακτος της εναγομένης στα σημεία πώλησης λιανικής, στ) την αύξηση της τιμής παραγωγού από την εναγόμενη μετά την αποκάλυψη της "συμφωνίας της Λάρισας", ζ) τη μεγάλη απόκλιση μεταξύ της τιμής του παραγωγού και της τιμής λιανικής πώλησης, χωρίς να παραγνωρίζεται ότι η τιμή αγοράς του γάλακτος από τον καταναλωτή συναρτάται όχι μόνο με την τιμή του παραγωγού, αλλά και με το κόστος της επεξεργασίας, της συσκευασίας, της διαφήμισης, της διανομής του προϊόντος, καθώς και με το περιθώριο κέρδους όλων των ενδιάμεσων επαγγελματιών και η) το προσδοκώμενο εύλογο περιθώριο κέρδους των διαδίκων και κατά κύριο λόγο των εναγόντων γαλακτοπαραγωγών, κρίνεται ότι η μέση τιμή αγοράς του γάλακτος από τον παραγωγό για το επίδικο χρονικό διάστημα των ετών 2000-2007, πρέπει να καθοριστεί, κατ' εύλογη κρίση (άρθρο 371 ΑΚ), στο ποσό των € 0,40/κιλό, που υπολείπεται του ποσού που εισέπρατταν οι εναγόντες για το πωληθέν στην εναγομένη γάλα. Η ανωτέρω κρίση του Δικαστηρίου δεν ανατρέπεται από μόνο το γεγονός ότι δυνάμει του με αριθμού 460/2014 αμετακλήτου βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών το τελευταίο αποφάνθηκε να μην γίνει κατηγορία, μεταξύ άλλων προσώπων, και κατά των Ι. Φ., Κ. Φ. και Ι. Γ., υπό την ιδιότητα του Αντιπρόεδρου του Δ.Σ. και Διευθύνοντος Συμβούλου της εναγομένης ο πρώτος, Προέδρου του Δ.Σ. και Αναπληρωτή Διευθύνοντος Συμβούλου ο δεύτερος και μέλους του Δ.Σ. με εκτελεστικές αρμοδιότητες ο τρίτος, για την πράξη της εκβίασης από κοινού, κατ' εξακολούθηση και κατά συρροή τετελεσμένης και σε απόπειρα από δράστες που μεταχειρίστηκαν απειλή βλάβης της επιχείρησης ή του επαγγέλματος των εξαναγκαζομένων και διαπράττουν τοιαύτες πράξεις κατ' επάγγελμα και κατά

συνήθεια που φέρονται ότι τελέστηκαν στην Αθήνα και Χαλκίδα, Φάρσαλα, Νέα Σάντα Κυλκίς και Άγιο Αθανάσιο Θεσσαλονίκης κατά το χρονικό διάστημα από Ιούλιο του 2005 έως και 31-12-2006 σε βάρος 9 ατόμων, διάφορων των εδώ εναγόντων, αφού από το βούλευμα αυτό ουδόλως απορρέει δεσμευτικό για την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου δεδικασμένο (ΟλΑΠ 4/2020). Κατά συνέπεια, με βάση τις πωληθείσες στην εναγομένη ποσότητες γάλακτος, την τιμή πώλησής του κατά το ένδικο χρονικό διάστημα και το συνολικό εισπραχθέν τίμημα, ως αυτά αποδεικνύονται από τα προσκομισθέντα τιμολόγια πώλησης, προκύπτει ότι το δικαιούμενο από κάθε ενάγοντα ποσό διαφοράς μεταξύ της ως άνω καθορισθείσας εύλογης τιμής και της εισπραχθείσας τιμής ανά κιλό πωληθέντος αγελαδινού γάλακτος, που αποτελεί αντικείμενο της ενδοσυμβατικής αξίωσής του (υπόλοιπο τιμήματος) κατά τα άρθρα 513 και 371 ΑΚ ανέρχεται: (i) για τον πρώτο ενάγοντα Ι. Χ., ο οποίος κατά το χρονικό διάστημα από 31-1-2003 έως 30-11-2007 πώλησε στην εναγομένη 644.511 κιλά γάλα και εισέπραξε το μικτό ποσό των 223.095,32 ευρώ, στο ποσό των 34.709,08 € ($644.511 \times 0,40 = 257.804,40 - 223.095,32$), (ii) για το δεύτερο ενάγοντα Σ. Κ., ο οποίος κατά το χρονικό διάστημα από 31-5-2001 μέχρι 31-12-2006 πώλησε στην εναγομένη 951.218 κιλά γάλα και εισέπραξε το μικτό ποσό των 312.448,16 ευρώ, στο ποσό των 68.039,04 € ($951.218 \times 0,40 = 380.487,20 - 312.448,16$), (iii) για την τρίτη ενάγουσα Α. Π. που κατά το χρονικό διάστημα από 31-1-2000 μέχρι 31-10-2007, πώλησε και παρέδωσε στην εναγομένη 3.392.273 κιλά γάλα και εισέπραξε το μικτό ποσό του 1.113.532,78 ευρώ, στο ποσό των 243.376,42 ευρώ ($3.392.273 \times 0,40 = 1.356.909,20 - 1.113.53,78$), (iv) για τον τέταρτο ενάγοντα, Κ. Κ. που κατά το χρονικό διάστημα από 31-10-2002 μέχρι 30-11-2007 πώλησε και παρέδωσε στην εναγομένη 567.595 κιλά γάλα και εισέπραξε το συνολικό μικτό ποσό των 186.460,79 €, στο ποσό των 40.577,21 ευρώ ($567.595 \times 0,40 = 227.038 - 186.460,79$), (v) για τον πέμπτο ενάγοντα Ε. Χ. που κατά το χρονικό διάστημα από 28-2-2005 μέχρι 30-11-2006 πώλησε και παρέδωσε στην εναγομένη 81.931 κιλά γάλα και εισέπραξε το συνολικό μικτό ποσό των 23.669,79 €, στο ποσό των 9.102,61 € ($81.931 \times 0,40 = 32.772,40 - 23.669,79$), (vi) στον έβδομο ενάγοντα Σ. Μ. που κατά το χρονικό διάστημα από 31-1-2003 μέχρι 31-5-2007 πώλησε στην εναγομένη 2.103.240 κιλά γάλα και εισέπραξε το συνολικό μικτό ποσό των 749.930,39 € (βλ. και το με αριθμ. πρωτοκ. 18740/4-9-2008 έγγραφο του ΕΛ.Ο.Γ), στο ποσό των 91.365,61 ευρώ ($2.103.240 \times 0,40 = 841.296 - 749.930,39$), (vii) στον όγδοο ενάγοντα Ν. Δ. που κατά το χρονικό διάστημα από 31-1-2003 μέχρι 31-12-2006 πώλησε και παρέδωσε στην εναγομένη 754.038 κιλά γάλα και εισέπραξε το συνολικό μικτό ποσό των 279.935,39 ευρώ, στο ποσό των 21.679,81 ευρώ ($754.038 \times 0,40 = 301.615,20 - 279.935,39$). Περαιτέρω όμως αποδείχθηκε ότι μέρος των ανωτέρω αξιώσεων των κάτωθι αναφερομένων εναγόντων έχουν υποπέσει σε παραγραφή, δεκτής γενομένης ως ουσία βάσιμης της νόμιμης, κατ' άρθρα 247, 250 παρ. 2, 253, 254 και 371 ΑΚ, ένστασης παραγραφής των μερικότερων περιοδικών παροχών που αποτελούν μέρος του καθολικού δικαιώματος των εναγόντων που παραδεκτώς προέβαλε η εναγομένη. Συγκεκριμένα η ένδικη αγωγή

επιδόθηκε στην εναγομένη την 30-12-2008 κι επομένως, εφόσον κατά το χρόνο επίδοσης αυτής έχει παρέλθει η 5ετία από τη λήξη του έτους εντός του οποίου γεννήθηκαν οι αξιώσεις, έχουν υποπέσει σε παραγραφή, αναφορικά: (i) με τον δεύτερο ενάγοντα Σ. Κ. η αξίωση αυτού για τη διαφορά του τιμήματος μεταξύ της ευλόγου και της πράγματι καταβληθείσας τιμής των πωλήσεων που έλαβαν χώρα από 31-5-2001 μέχρι και 30-11-2002, κατά το οποίο πούλησε στην εναγομένη 226.398 κιλά γάλα έναντι συνολικού τιμήματος 75.704,01 ευρώ, ήτοι η αξίωση αυτού ύψους 14.855,19 ευρώ ($226.398 \times 0,40 = 90.559,20 - 75.704,01$), ενώ δεν έχει παραγραφεί το υπόλοιπο της αξίωσής του ύψους 53.183,85 ($68.039,04 - 14.855,19$) ευρώ, (ii) με την τρίτη ενάγουσα Α. Π. η αξίωση αυτής για τη διαφορά του τιμήματος μεταξύ της ευλόγου και της πράγματι καταβληθείσας τιμής των πωλήσεων που έλαβαν χώρα από 31-1-2000 μέχρι και 31-12-2002 κατά το οποίο πούλησε και παρέδωσε στην εναγομένη 756.790 κιλά γάλα έναντι συνολικού τιμήματος 268.952,88 ευρώ, ήτοι η αξίωση αυτής ύψους 33.763,12 ευρώ ($756.790 \times 0,40 = 302.716 - 268.952,88$), ενώ δεν έχει παραγραφεί το υπόλοιπο της αξίωσής της ύψους 209.613,30 ($243.376,42 - 33.763,12$) ευρώ και (iii) με τον τέταρτο ενάγοντα Κ. Κ. η αξίωση αυτού για τη διαφορά του τιμήματος μεταξύ της ευλόγου και της πράγματι καταβληθείσας τιμής των πωλήσεων που έλαβαν χώρα από 31-10-2002 μέχρι και 31-12-2002 κατά το οποίο πούλησε και παρέδωσε στην εναγομένη 31.771 κιλά γάλα έναντι συνολικού τιμήματος 9.803,66 ευρώ, ήτοι η αξίωση αυτού ύψους 2.904,74 ευρώ ($31.771 \times 0,40 = 12708,40 - 9.803,66$), ενώ δεν έχει παραγραφεί το υπόλοιπο της αξίωσής του ύψους 37.672,47 ($40.577,21 - 2.904,74$) ευρώ. Να σημειωθεί δε ότι η προβληθείσα εκ μέρος των εναγόντων αντένσταση του άρθρου 281 ΑΚ στην προβληθείσα ανωτέρω ένσταση παραγραφής είναι απορριπτέα καθόσον και αληθή τα επικαλούμενα με αυτήν πραγματικά περιστατικά, ήτοι ότι σε περίπτωση παραδοχής της θα επέλθει αδικαιολογήτως πλουτισμός της εναγομένης, δεν συνιστούν το πραγματικό του κανόνα δικαίου του άρθρου 281 ΑΚ. Επομένως δεκτής γενομένης εν μέρει ως ουσία βάσιμης της κύριας βάσης της αγωγής ως προς την ασκηθείσα αξίωση των εναγόντων για τη διαφορά μεταξύ της ευλόγου τιμής και αυτής που πράγματι έλαβαν στα πλαίσια των επίδικων συμβάσεων, οι τελευταίοι δικαιούνται τα ανωτέρω αναφερόμενα για καθένα εξ αυτών ποσά, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση (άρθρο 346 ΑΚ), καθόσον πριν τον κατ' άρθρο 371 εδ. β' ΑΚ προσδιορισμό της εκπληρώσιμης παροχής από το δικαστήριο με διαπλαστική απόφασή του δεν υφίσταται προσδιορισμένη απαίτηση, την οποία είχε υποχρέωση να καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες και επομένως δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 345 ΑΚ για οφειλή τόκων υπερημερίας. Επιπλέον αποδείχθηκε ότι συνεπεία της προπεριγραφείσας πολλαπλώς παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς της εναγομένης οι ενάγοντες προσβλήθηκαν στην προσωπικότητά τους, στην έκφανση της ελεύθερης ανάπτυξης αυτής δια της άσκησης του επαγγέλματός τους υπό συνθήκες υγιούς ανταγωνισμού και δίχως καταχρηστική εκμετάλλευση της σχέσης οικονομικής εξάρτησής τους από την εναγομένη, υπέστησαν δε ψυχική ταλαιπωρία και φόβο για τη βιωσιμότητα των

επιχειρήσεών τους και εν γένει το επαγγελματικό μέλλον τους ως γαλακτοπαραγωγών και συνεπώς υπέστησαν ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούνται εύλογη χρηματική ικανοποίηση. Λαμβάνοντας υπόψη ιδίως το είδος και την έκταση της προσβολής, τις ειδικότερες συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα αυτή, συνεκτιμουμένης και της διάρκειάς της, το βαθμό του πταίσματος (δόλος) της εναγομένης, την οικονομική κατάσταση των διαδίκων και την κοινωνική κατάσταση των εναγόντων κρίνεται ότι η χρηματική ικανοποίηση που πρέπει να επιδικαστεί ανέρχεται για τον 1^ο ενάγοντα στο ποσό των 10.000 ευρώ, για το 2^ο ενάγοντα στο ποσό των 15.000 ευρώ, για την 3η ενάγουσα στο ποσό των 20.000 ευρώ, για τον 4^ο ενάγοντα στο ποσό των 10.000 ευρώ, για τον πέμπτο ενάγοντα στο ποσό των 1.000 ευρώ, για τον 7^ο ενάγοντα στο ποσό των 18.000 ευρώ και για τον 8^ο ενάγοντα στο ποσό των 8.000 ευρώ. Τα πιο πάνω ποσά χρηματικής ικανοποίησης δικαιούνται οι ενάγοντες με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση και όχι από την επομένη της 15-2-2008, που επιδόθηκε στην εναγομένη η από 13-2-2008 εξώδικη δήλωση καθόσον, ο μὲν 8ος ενάγων δεν επέδωσε τέτοια εξώδικη δήλωση προς την εναγομένη και επομένως δεν τίθεται ζήτημα εξώδικης όχλησης της τελευταίας από αυτόν, οι δε λοιποί ενάγοντες δεν προσδιόρισαν με την ως άνω εξώδικη δήλωση συγκεκριμένο ποσό χρηματικής ικανοποίησης, αλλά ούτε και αποζημίωσης, παρά μόνο ζήτησαν την καταβολή ενιαίων ποσών για τη ζημία τους από τη διαφορά μεταξύ της εύλογης και της εισπραχθείσας τιμής του πωληθέντος γάλακτος, για τη χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης τους και για τα διαφυγόντα κέρδη τους μιας πενταετίας, με αποτέλεσμα η κατά το ανωτέρω περιεχόμενο όχληση να μην είναι ορισμένη, ακριβής και σαφής ως προς το ποσό της για τη συγκεκριμένη αιτία (ΑΠ 1388/2018 ΝΟΜΟΣ - ΑΠ 999/2015 ΝΟΜΟΣ) και έτσι να μην επιφέρει τα έννομα αποτελέσματά της, μεταξύ των οποίων και εκείνο της υπερημερίας της εναγομένης και της εντεύθεν υποχρέωσής της για καταβολή τόκων υπερημερίας από την επίδοση της ως άνω εξώδικης δήλωσης. Τέλος ως αποδείχθηκε οι ενάγοντες έλαβαν γνώση της απαγορευμένης σύμπραξης της εναγομένης με τις υπόλοιπες γαλακτοβιομηχανίες μέλη του ΣΕΒΓΑΠ για συγκράτηση και μείωση της τιμής του γαλακτοπαραγωγού, σύμφωνα με όσα αναλυτικά αναφέρθηκαν σε προηγούμενο σημείο της παρούσας, όχι πριν τη δημοσίευση της υπ' αριθ. 369/V/2007 απόφασης της Ολομέλειας της Επιτροπής Ανταγωνισμού, δηλαδή πριν τις 22-3-2007 (σημειωτέον ότι η δημοσίευση της εν λόγω απόφασης στο ΦΕΚ, Τεύχος Β', με αριθμό φύλλου 177, έλαβε χώρα στις 6-2-2008), με την οποία έγινε ευρέως γνωστή και μάλιστα με συγκεκριμένα στοιχεία η παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης. Έκτοτε οι ενάγοντες έμαθαν τη ζημία τους και την υπόχρεη σε αποζημίωση (εναγομένη) και ως εκ τούτου από την ημερομηνία αυτή (22-3-2007) άρχισε να τρέχει η κατ' άρθρο 937 ΑΚ πενταετής παραγραφή της απαίτησής τους για αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης η οποία δεν είχε συμπληρωθεί κατά την άσκηση της αγωγής, το έτος 2008. Επομένως η προβληθείσα ένσταση παραγραφής της εναγομένης ερειδόμενη στη διάταξη του άρθρου 937 ΑΚ πρέπει να απορριφθεί κατά μὲν σε σχέση με τις απαιτήσεις

αποζημίωσης των εναγόντων που ερείδονται στη διαφορά της εύλογης τιμής και της πράγματι καταβληθείσας ως αλυσιτελώς προβαλλόμενη αφού οι αξιώσεις αυτές στηρίζονται αυτοτελώς και στη σύμβαση (361, 371 και 513 ΑΚ) και έγιναν εν μέρει δεκτές κατά την κύρια βάση της αγωγής, σε σχέση δε με την απαίτηση περί χρηματικής ικανοποίησης αυτών ως ουσία αβάσιμη ...". Ακολούθως, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε ως εν μέρει βάσιμη κατ' ουσίαν την αγωγή και αφενός μεν υποχρέωσε την αναιρεσίβλητη-αναιρεσεύουσα να καταβάλει σε καθέναν από τους αναιρεσεύοντες-αναιρεσιβλήτους τα ποσά που εκτίθενται ειδικότερα στο διατακτικό της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αφετέρου δε αναγνώρισε την υποχρέωσή της να καταβάλει σε καθέναν από αυτούς, τα ποσά που επίσης εκτίθενται στο διατακτικό αυτής.

15. Έτσι που έκρινε και με αυτά που δέχθηκε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 361, 371 και 513 ΑΚ, των οποίων συνέτρεχαν οι νόμιμοι όροι και προϋποθέσεις, χωρίς να αρκестεί σε λιγότερα στοιχεία από εκείνα που οι διατάξεις αυτές απαιτούν για την εφαρμογή τους, καθόσον στην προσβαλλόμενη απόφαση υπάρχει νομική ακολουθία μεταξύ, αφενός μεν, των πραγματικών περιστατικών που ανέλεγκτα έγινε δεκτό από το δικαστήριο της ουσίας ότι έχουν αποδειχθεί και τα οποία αρκούν για την υπαγωγή τους στις προαναφερόμενες διατάξεις και περαιτέρω για την πλήρωση του πραγματικού αυτών, αφετέρου δε, του συμπεράσματος του δικανικού συλλογισμού που δικαιολογεί την εν μέρει αποδοχή, ως βάσιμης κατ' ουσίαν, της αγωγής των αναιρεσειόντων σε βάρος της αναιρεσίβλητης, ως προς το ειδικότερο ζήτημα του προσδιορισμού της τιμής που καταβλήθηκε από την αναιρεσίβλητη κατά την αγορά των ποσοτήτων αγελαδινού γάλακτος από τους αναιρεσεύοντες, ως μεγέθους που λαμβάνεται υπόψη για τον ποσοτικό προσδιορισμό της αξίωσης καταβολής της υπολειπόμενης τιμής πώλησης, ως διαφοράς μεταξύ της εύλογης τιμής και εκείνης που καταβλήθηκε, με βάση τη μικτή τιμή πώλησης που εμπεριέχει το φόρο προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ) (8%) και την εισφορά υπέρ του Ελληνικού Οργανισμού Γάλακτος (ΕΛΟΓ) (0,33%) και όχι με βάση την καθαρή τιμή, δηλαδή χωρίς τον συνυπολογισμό του ΦΠΑ και της εισφοράς υπέρ του ΕΛΟΓ. Τούτο δε, διότι από την επισκόπηση του δικογράφου της αγωγής προκύπτει ότι οι ενάγοντες ζητούσαν να καταβληθεί σε καθέναν από αυτούς η διαφορά μεταξύ της εύλογης τιμής αγοράς, ως μειωτέου αριθμού της μαθηματικής πράξης της αφαίρεσης, από τη μία πλευρά και του τιμήματος που καταβλήθηκε σε καθέναν από αυτούς, ως αφαιρετέου αριθμού της ίδιας αυτής μαθηματικής πράξης, από την άλλη, στο οποίο -τίμημα- με βάση τα διαλαμβανόμενα στο δικόγραφο της αγωγής πραγματικά περιστατικά και αιτήματα, περιλαμβάνονταν ο ΦΠΑ και η εισφορά υπέρ του ΕΛΟΓ. Ειδικότερα, η διαφορά αυτή, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στο δικόγραφο της αγωγής, ανέρχεται: α) για τον πρώτο ενάγοντα (δικαιοπάροχο της πρώτης αναιρεσεύουσας), ο οποίος πώλησε συνολικά 644.511 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 223.095,32 €, στο συνολικό ποσό των

99.160,18 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 66.934,63 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 34.709,08 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), σύμφωνα δε με τις παραδοχές της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η διαφορά ανέρχεται στο τελευταίο αυτό ποσό, β) για τον δεύτερο ενάγοντα (δεύτερο αναιρεσείοντα), ο οποίος πώλησε συνολικά 951.218 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 312.448,16 €, στο συνολικό ποσό των 163.160,84 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 115.599,94 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 68.039,04 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), σύμφωνα δε με τις παραδοχές της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η διαφορά ανέρχεται στο τελευταίο αυτό ποσό, γ) για την τρίτη ενάγουσα (τρίτη αναιρεσείουσα), η οποία πώλησε συνολικά 3.392.273 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 1.113.532,78 €, στο συνολικό ποσό των 582.603,72 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 412.990,07 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 243.376,42 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), σύμφωνα δε με τις παραδοχές της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η διαφορά ανέρχεται στο τελευταίο αυτό ποσό, δ) για τον τέταρτο ενάγοντα (τέταρτο αναιρεσείοντα), ο οποίος πώλησε συνολικά 567.595 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 186.460,79 €, στο συνολικό ποσό των 97.336,71 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 68.956,96 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 40.577,21 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), σύμφωνα δε με τις παραδοχές της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η διαφορά ανέρχεται στο τελευταίο αυτό ποσό, ε) για τον πέμπτο ενάγοντα (πέμπτο αναιρεσείοντα), ο οποίος πώλησε συνολικά 81.931 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 23.669,79 €, στο συνολικό ποσό των 17.295,71 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 13.199,16 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 9.102,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), σύμφωνα δε με τις παραδοχές της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η διαφορά ανέρχεται στο τελευταίο αυτό ποσό, στ) για τον έβδομο ενάγοντα (έκτο αναιρεσείοντα), ο οποίος πώλησε συνολικά 2.103.240 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 749.930,39 €, στο συνολικό ποσό των 301.689,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 196.527,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 91.365,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), σύμφωνα δε με τις παραδοχές της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η διαφορά ανέρχεται στο τελευταίο αυτό ποσό και ζ) για τον όγδοο ενάγοντα (έβδομο αναιρεσείοντα), ο οποίος πώλησε συνολικά 754.038 κιλά γάλακτος και εισέπραξε 279.935,39 €, στο συνολικό ποσό των 97.083,61 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,50 € ανά λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 59.381,71 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,45 € ανά

λίτρο), άλλως στο συνολικό ποσό των 21.679,81 € (με βάση υπολογισμού το ποσό των 0,40 € ανά λίτρο), σύμφωνα δε με τις παραδοχές της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η διαφορά ανέρχεται στο τελευταίο αυτό ποσό. Επομένως, προκύπτει ότι το δικαστήριο της ουσίας κατά την εκτέλεση της μαθηματικής πράξης της αφαίρεσης για καθέναν από τους ενάγοντες και την εξεύρεση του αποτελέσματος, δηλαδή της διαφοράς μεταξύ των δύο αυτών αριθμών (μειωτέου, δηλαδή του εύλογου κατά την κρίση του δικαστηρίου τιμήματος και αφαιρετέου, δηλαδή του τιμήματος που καταβλήθηκε), έλαβε υπόψη του το (δεύτερο επικουρικό) αίτημα της αγωγής. Σε διαφορετική περίπτωση, εάν δηλαδή το δικαστήριο της ουσίας αφαιρούσε από την εύλογη τιμή αγοράς το τίμημα που καταβλήθηκε, μειωμένο όμως κατά το ποσό, αφενός μεν, του ΦΠΑ, αφετέρου δε, της εισφοράς υπέρ του ΕΛΟΓ, θα υπέπιπτε στην αναιρετική πλημμέλεια από το άρθρο 559 αριθ. 9β ΚΠολΔ, δεδομένου ότι θα προέβαινε στην επιδίκαση μεγαλύτερου ποσού από εκείνο που ζητήθηκε. Περαιτέρω, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, υπό τις προαναφερόμενες αναιρετικά ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές του, δεν στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση, καθόσον διέλαβε σε αυτήν σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, παρά τα αντίθετα υποστηριζόμενα από τους αναιρεσειόντες, χωρίς να είναι αναγκαίο να διαλάβει σ' αυτήν και άλλες προς αποσαφήνιση εκείνων που δέχθηκε ότι έχουν αποδειχθεί, οι αιτιολογίες δε αυτές, συνολικά εκτιμώμενες, καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο ως προς την ορθή εφαρμογή των προαναφερόμενων ουσιαστικού δικαίου διατάξεων, τις οποίες δεν παραβίασε ούτε εκ πλαγίου. Ειδικότερα, η προσβαλλόμενη απόφαση διαλαμβάνει στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού της όλα τα αναγκαία περιστατικά που στηρίζουν με επάρκεια το προαναφερόμενο σαφές αποδεικτικό της πόρισμα και τα οποία δικαιολογούν την εν μέρει αποδοχή, ως κατ' ουσίαν βάσιμης, της αγωγής των αναιρεσειόντων, δεδομένου ότι εκτίθενται σ' αυτή με σαφήνεια και πληρότητα τα πραγματικά περιστατικά που, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, έγινε δεκτό ότι έχουν αποδειχθεί, χωρίς κατά τα λοιπά να απαιτείται ειδικότερη ανάλυση ως προς τη στάθμιση και εκτίμηση των επιμέρους αποδείξεων ή ως προς την αξιολόγηση των απλών επιχειρημάτων των αναιρεσειόντων που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς, ενώ και το πόρισμα που συνάγεται από τις αποδείξεις και στηρίζεται σ' αυτές, εκτίθεται με σαφήνεια, πειστικότητα και με κατά λογική ακολουθία τρόπο στην προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με εκείνα που προηγουμένως αναλυτικά έχουν εκτεθεί. Τέλος, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, έλαβε υπόψη του και ερεύνησε τους ισχυρισμούς των αναιρεσειόντων για την εξεύρεση της διαφοράς μεταξύ του εύλογου τιμήματος πώλησης και του τιμήματος που καταβλήθηκε, όπως ακριβώς διαλαμβάνονταν στο δικόγραφο της ένδικης αγωγής, μετά το συνυπολογισμό δηλαδή στο (μικτό) τίμημα του ποσού που αναλογεί στον ΦΠΑ και στην εισφορά υπέρ του ΕΛΟΓ, στη συνέχεια δε, δέχθηκε τους αγωγικούς αυτούς ισχυρισμούς και ειδικότερα ως προς το δεύτερο επικουρικό τους αίτημα (δηλαδή, ως προς το ποσό των 0,40 ευρώ), ως βάσιμους και κατ' ουσίαν, με τις προαναφερόμενες αιτιολογίες. Επομένως, ο δεύτερος λόγος

(με τα στοιχεία III Α.2 α-γ) της από 16-12-2021 αίτησης αναίρεσης, κατ' ορθή νοηματική εκτίμηση αυτού, με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα και ειδικότερα προσάπτονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από το άρθρο 559 αριθ. 1, 8 και 19 ΚΠολΔ, για ευθεία και εκ πλαγίου, λόγω έλλειψης νόμιμης βάσης και ασαφών, ανεπαρκών και αντιφατικών αιτιολογιών, παραβίαση των προαναφερόμενων διατάξεων ουσιαστικού δικαίου και για παρά το νόμο μη λήψη υπόψη πραγμάτων που προτάθηκαν και ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, τυγχάνουν αβάσιμοι. Σε κάθε περίπτωση, υπό την προσχηματική επίκληση των προαναφερόμενων αιτιάσεων από την πλευρά των αναιρεσειόντων κατά της προσβαλλομένης, πλήττεται κατ' ουσίαν η από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο γενόμενη εκτίμηση των αποδείξεων, η οποία όμως δεν υπόκειται σε ανααιρετικό έλεγχο (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ).

16. Περαιτέρω, έτσι που έκρινε και με αυτά που δέχθηκε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, σε ό,τι αφορά την αξίωση της διαφοράς μεταξύ της εύλογης τιμής και εκείνης που καταβλήθηκε και η οποία κρίθηκε ότι έχει υποπέσει σε παραγραφή κατά ένα μέρος, ειδικότερα δε για τα χρονικά διαστήματα μέχρι και τις 31-12-2002 ως προς τον δεύτερο, την τρίτη και τον τέταρτο από τους αναιρεσειόντες, αφενός μεν, ορθά ερμήνευσε και δεν εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 81, 82 ΣυνθΕΚ, 1, 2, 2α του νόμου 703/1977, 298, 914, 919, 937 ΑΚ, των οποίων δεν συνέτρεχαν οι νόμιμοι όροι και προϋποθέσεις, όσον αφορά την αξίωση αυτή, αφετέρου δε, ορθά εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 247, 250 παρ. 2, 253, 254 και 371 ΑΚ, των οποίων συνέτρεχαν οι νόμιμοι όροι και οι προϋποθέσεις τους, επίσης όσον αφορά την αξίωση αυτή, χωρίς να απαιτήσει περισσότερα στοιχεία, ούτε όμως να αρκестεί και σε λιγότερα, από εκείνα που οι διατάξεις αυτές απαιτούν για την εφαρμογή τους, καθόσον στην προσβαλλόμενη απόφαση υπάρχει νομική ακολουθία, το μεν, μεταξύ των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως έγινε δεκτό από το δικαστήριο της ουσίας ότι έχουν αποδειχθεί και τα οποία δεν αρκούν για την υπαγωγή τους στις διατάξεις των άρθρων 81, 82 ΣυνθΕΚ, 1, 2, 2α του νόμου 703/1977, 298, 914, 919, 937 ΑΚ και περαιτέρω για την πλήρωση του πραγματικού αυτών, το δε, του συμπεράσματος του δικανικού συλλογισμού που δικαιολογεί την απόρριψη, ως νομικά αβάσιμου, του ισχυρισμού των αναιρεσειόντων σχετικά με την εφαρμογή των προαναφερόμενων διατάξεων, αρκούν όμως τα προαναφερόμενα πραγματικά περιστατικά για την υπαγωγή τους στις διατάξεις των άρθρων 247, 250 παρ. 2, 253, 254 και 371 ΑΚ και περαιτέρω για την πλήρωση του πραγματικού αυτών, όσον αφορά την ένσταση παραγραφής της ένδικης αξίωσης και εντεύθεν για το συμπέρασμα του δικανικού συλλογισμού που δικαιολογεί την αποδοχή της ένστασης αυτής που προβλήθηκε από την αναιρεσίβλητη, ως βάσιμης και κατ' ουσίαν. Τούτο δε, διότι η αξίωση που ασκήθηκε με την ένδικη αγωγή και τελικά επιδικάστηκε κατά την κύρια βάση της, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, πραγματικά υπόκειται σε βραχυχρόνια (πενταετή) παραγραφή (πρβλ. ΑΠ 756/2023, ΑΠ 1114/2018), σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 247, 250 παρ. 2, 253, 254 και 371

ΑΚ και επομένως, ορθά εφαρμόστηκαν από το δικαστήριο της ουσίας οι διατάξεις του ΑΚ που αφορούν την παραγραφή της ενδοσυμβατικής αξίωσης για την καταβολή του υπόλοιπου οφειλόμενου μέρους του τιμήματος, μετά τον προσδιορισμό του κατά δίκαιη κρίση από το δικαστήριο, η οποία -αξίωση- συγκροτούσε και την κύρια βάση της αγωγής. Περαιτέρω, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο είναι πρόδηλο ότι δεν στήριξε την κρίση του για την επιδίκαση της διαφοράς μεταξύ της εύλογης τιμής και της τιμής που πραγματικά καταβλήθηκε από την αναιρεσίβλητη σε εκτέλεση των συμβάσεων πώλησης που μνημονεύονται ειδικότερα στην αγωγή, σε οποιαδήποτε από τις συρρέουσες αδικοπρακτικές επικουρικές βάσεις αυτής και για το λόγο αυτό ορθά δεν εφαρμόστηκαν οι διατάξεις των άρθρων 81, 82 ΣυνθΕΚ, 1, 2, 2α του νόμου 703/1977, 298, 914, 919, 937 ΑΚ που αφορούν τις συρρέουσες αδικοπρακτικές βάσεις της αγωγής και οι οποίες δεν εφαρμόζονται στην προκείμενη περίπτωση, αφενός μεν, λόγω της αυτοτέλει των ρυθμίσεων για την παραγραφή των αξιώσεων που απορρέουν από τη σύμβαση και την αδικοπραξία (πρβλ. ΑΠ 1522/2013, ΑΠ 1145/2003), αφετέρου δε, λόγω της ανάγκης για τη σύντομη εκκαθάριση των διαφορών που απορρέουν από τη σύμβαση, χάριν του συμφέροντος και της ασφάλειας των συναλλαγών. Τέλος, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, έλαβε υπόψη του και ερεύνησε τον ισχυρισμό των αναιρεσιδόντων για την εφαρμογή των προαναφερόμενων διατάξεων και στη συνέχεια τον απέρριψε εκ του πράγματος, με την παραδοχή ότι για την παραγραφή της ένδικης αξίωσης (διαφοράς μεταξύ της εύλογης τιμής και εκείνης που καταβλήθηκε), έλκονται σε εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 247, 250 παρ. 2, 253, 254, 371 ΑΚ και όχι εκείνες των άρθρων 81, 82 ΣυνθΕΚ, 1, 2, 2α του νόμου 703/1977, 298, 914, 919, 937 ΑΚ. Επομένως, ο τρίτος λόγος (με τα στοιχεία ΙΙΙ Α.3 α-γ) της από 16-12-2021 αίτησης αναίρεσης, κατ' ορθή νοηματική εκτίμηση αυτού, με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα και ειδικότερα προσάπτονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 8 ΚΠολΔ, για ευθεία παραβίαση των προαναφερόμενων διατάξεων ουσιαστικού δικαίου και για παρά το νόμο μη λήψη υπόψη πραγμάτων που προτάθηκαν και ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, τυγχάνουν αβάσιμοι. Σε κάθε περίπτωση, υπό την προσχηματική επίκληση των προαναφερόμενων αιτιάσεων από την πλευρά των αναιρεσιδόντων κατά της προσβαλλομένης, πλήττεται κατ' ουσίαν η από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο γενόμενη εκτίμηση των αποδείξεων, η οποία όμως δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ).

17. Περαιτέρω, έτσι που έκρινε και με αυτά που δέχθηκε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, σε ό,τι αφορά το κύριο αίτημα της αγωγής για την έναρξη της τοκογονίας της αξίωσης του υπολειπόμενου, μετά τον προσδιορισμό από το δικαστήριο κατά δίκαιη κρίση, τιμήματος πώλησης από την παρέλευση τριάντα ημερών από την έκδοση κάθε τιμολογίου πώλησης, αφενός μεν, ορθά ερμήνευσε και δεν εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 341, 345 ΑΚ, 2, 3, 4 του π.δ/τος 166/2003, σε συνδυασμό με

το άρθρο 3 της Οδηγίας 2000/35/EK, των οποίων δεν συνέτρεχαν οι νόμιμοι όροι και προϋποθέσεις, όσον αφορά την παρεπόμενη αυτή αξίωση, αφετέρου δε, ορθά εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 346 και 371 ΑΚ, των οποίων συνέτρεχαν οι νόμιμοι όροι και οι προϋποθέσεις τους, επίσης όσον αφορά την αξίωση αυτή, χωρίς να απαιτήσει περισσότερα στοιχεία, ούτε όμως να αρκестεί και σε λιγότερα, από εκείνα που οι διατάξεις αυτές απαιτούν για την εφαρμογή τους, καθόσον στην προσβαλλόμενη απόφαση υπάρχει νομική ακολουθία, το μεν, μεταξύ των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως έγινε δεκτό από το δικαστήριο της ουσίας ότι έχουν αποδειχθεί και τα οποία δεν αρκούν για την υπαγωγή τους στις διατάξεις των άρθρων 341, 345 ΑΚ, 2, 3, 4 του π.δ/τος 166/2003, σε συνδυασμό με το άρθρο 3 της Οδηγίας 2000/35/EK και περαιτέρω για την πλήρωση του πραγματικού αυτών, το δε, του συμπεράσματος του δικανικού συλλογισμού που δικαιολογεί την απόρριψη, ως νομικά αβάσιμου, του ισχυρισμού των αναιρεσιδόντων σχετικά με την εφαρμογή των προαναφερόμενων διατάξεων, αρκούν όμως τα προαναφερόμενα πραγματικά περιστατικά για την υπαγωγή τους στις διατάξεις των άρθρων 346 και 371 ΑΚ και περαιτέρω για την πλήρωση του πραγματικού αυτών, όσον αφορά την αξίωση τοκογονίας και εντεύθεν για το συμπέρασμα του δικανικού συλλογισμού που δικαιολογεί την αποδοχή της ένδικης παρεπόμενης αυτής αξίωσης μόνο για το χρονικό διάστημα από την επίδοση στην αναιρεσίβλητη της ένδικης αγωγής, σύμφωνα με το τρίτο επικουρικό αίτημα της τελευταίας για την επιδίκαση τόκων επιδικίας και όχι από την παρέλευση τριάντα ημερών από την έκδοση κάθε τιμολογίου πώλησης, όπως ζητούνταν με την ένδικη αγωγή και ειδικότερα με το κύριο αίτημα αυτής για την επιδίκαση τόκων υπερημερίας. Τούτο δε, διότι, σύμφωνα με τη μείζονα σκέψη που προηγήθηκε, πριν από τον προσδιορισμό της αόριστης παροχής από το δικαστήριο, κατά το άρθρο 371 εδ. β ΑΚ, δεν υφίστατο γεννημένη αξίωση των αναιρεσιδόντων κατά της αναιρεσίβλητης προς παροχή υπολειπόμενου τιμήματος πώλησης και συνεπώς δεν συνέτρεχε υπερημερία της τελευταίας, ούτε για οποιονδήποτε λόγο καθυστέρηση καταβολής, αφού δεν υφίστατο προσδιορισμένη εκπληρώσιμη παροχή (ΑΠ 1254/2022, πρβλ. ΑΠ 1114/2018). Επομένως, ορθά εφαρμόστηκαν οι διατάξεις των άρθρων 346 και 371 ΑΚ και επίσης ορθά δεν εφαρμόστηκαν οι διατάξεις των άρθρων 341, 345 ΑΚ, 2, 3, 4 του π.δ/τος 166/2003, σε συνδυασμό με το άρθρο 3 της Οδηγίας 2000/35/EK, από το δικαστήριο της ουσίας, το οποίο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του απέρριψε το -κύριο- αίτημα για την επιδίκαση τόκων υπερημερίας από την παρέλευση τριάντα ημερών από την έκδοση κάθε τιμολογίου πώλησης και δέχθηκε το -τρίτο επικουρικό- αίτημα της αγωγής για την επιδίκαση τόκων επιδικίας από την επίδοση της τελευταίας. Τέλος, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, έλαβε υπόψη του και ερεύνησε τον ισχυρισμό των αναιρεσιδόντων για την εφαρμογή των προαναφερόμενων διατάξεων και στη συνέχεια τον απέρριψε εκ του πράγματος, με την παραδοχή ότι για την αξίωση τοκογονίας έλκονται σε εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 346, 371 ΑΚ και όχι εκείνες των άρθρων 341, 345 ΑΚ, 2, 3, 4 του π.δ/τος 166/2003, σε συνδυασμό με το άρθρο 3 της Οδηγίας

2000/35/EK. Επομένως, οι τέταρτος και πέμπτος λόγοι (με τα στοιχεία III B.1 α-β και III B.2 α-γ) της από 16-12-2021 αίτησης αναίρεσης, κατ' ορθή νοηματική εκτίμηση αυτών, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα και ειδικότερα προσάπτονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 8 ΚΠολΔ, για ευθεία παραβίαση των προαναφερόμενων διατάξεων ουσιαστικού δικαίου και για παρά το νόμο μη λήψη υπόψη πραγμάτων που προτάθηκαν και ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, τυγχάνουν αβάσιμοι. Σε κάθε περίπτωση, υπό την προσχηματική επίκληση των προαναφερόμενων αιτιάσεων από την πλευρά των αναιρεσειόντων κατά της προσβαλλομένης, πλήττεται κατ' ουσίαν η από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο γενόμενη εκτίμηση των αποδείξεων, η οποία όμως δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ).

18. Εξάλλου, το αίτημα που υποβάλλεται από τους αναιρεσειόντες με το δικόγραφο της από 16-12-2021 αίτησης αναίρεσης, το οποίο -αίτημα- εξειδικεύεται περαιτέρω στις από 27-1-2023 προτάσεις που οι αναιρεσειόντες υπέβαλαν στο Δικαστήριο τούτο, ενόψει της εκδίκασης της αίτησης αναίρεσης, για τη διατύπωση προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ), σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ), σε συνδυασμό, αφενός μεν, με τις γενικές ενωσιακές αρχές υπεροχής και αποτελεσματικής εφαρμογής του ενωσιακού δικαίου, αφετέρου δε, το άρθρο 4 παρ. 3 της ΣΕΕ, σχετικά α) με τη σχέση υπεροχής και ειδικότητας των διατάξεων των άρθρων 81, 82 ΣυνθΕΚ, 1 και 2 του νόμου 703/1977 έναντι των διατάξεων των άρθρων 250 παρ. 2, 253, 254, 261, 371 ΑΚ, ως προς την παραγραφή των συρρεουσών αξιώσεων από σύμβαση και αδικοπραξία, συνιστάμενη σε παραβίαση των διατάξεων που θεσπίζονται στις οικείες διατάξεις του δικαίου του ανταγωνισμού, β) σε σχέση με την αποκαταστατέα ζημία που προκαλείται σε περίπτωση παράβασης του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (πρώην 81 ΣυνθΕΚ) και ιδίως σε σχέση με το ζήτημα αν η αποκατάσταση της ζημίας πρέπει να είναι πλήρης, χωρίς να συνυπολογίζεται στην αποζημίωση που πρέπει να καταβάλλεται, ο ΦΠΑ και οι τυχόν εισφορές υπέρ τρίτων (στην προκειμένη περίπτωση, υπέρ του ΕΛΟΓ και ανεξάρτητα εάν με συμφωνία, ή από το νόμο, η εισφορά αυτή βαρύνει τον ζημιώσαντα αγοραστή του γάλακτος), γ) σε σχέση με την έναρξη της τοκογονίας της αξίωσης υπολειπόμενου τιμήματος πώλησης, κατ' άρθρο 3 της Οδηγίας 2000/35/EK και δ) σε σχέση με την έναρξη της τοκογονίας της αξίωσης αποζημίωσης που γεννάται σε περίπτωση παράβασης του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (πρώην 81 ΣυνθΕΚ), κρίνεται αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί. Τούτο δε, διότι στην προκειμένη περίπτωση, ενόψει των προαναφερόμενων παραδοχών, είναι πρόδηλο ότι δεν έλκονται σε εφαρμογή οι προαναφερόμενες διατάξεις και επομένως η απόφαση του ΔΕΕ σε σχέση με τα προαναφερόμενα ζητήματα δεν κρίνεται αναγκαία για την έκδοση απόφασης από το Δικαστήριο τούτο, ειδικότερα προς την κατεύθυνση της διασφάλισης της ενιαίας ερμηνείας και εφαρμογής του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

19.Β) Για την από 6-12-2021 αίτηση αναίρεσης της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΦΑΓΕ Ελλάδας Βιομηχανία Γάλακτος Μονοπρόσωπη Α.Ε.":

20. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, υπό τις προαναφερόμενες αναιρετικά ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές του, δεν στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση, καθόσον διέλαβε σε αυτήν σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, παρά τα αντίθετα υποστηριζόμενα από την αναιρεσείουσα, χωρίς να είναι αναγκαίο να διαλάβει σ' αυτήν και άλλες προς αποσαφήνιση εκείνων που δέχθηκε ότι έχουν αποδειχθεί, οι αιτιολογίες δε αυτές, συνολικά εκτιμώμενες, καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο ως προς την ορθή εφαρμογή της ουσιαστικού δικαίου διάταξης του άρθρου 371 ΑΚ, την οποία δεν παραβίασε εκ πλαγίου. Ειδικότερα, η προσβαλλόμενη απόφαση διαλαμβάνει στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού της όλα τα αναγκαία περιστατικά που στηρίζουν με επάρκεια το προαναφερόμενο σαφές αποδεικτικό της πόρισμα και τα οποία δικαιολογούν την εν μέρει αποδοχή ως βάσιμης κατ' ουσίαν της αγωγής των αναιρεσιβλήτων, δεδομένου ότι εκτίθενται σ' αυτή με σαφήνεια και πληρότητα τα πραγματικά περιστατικά που, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, έγινε δεκτό ότι έχουν αποδειχθεί, χωρίς κατά τα λοιπά να απαιτείται ειδικότερη ανάλυση ως προς τη στάθμιση και εκτίμηση των επιμέρους αποδείξεων ή ως προς την αξιολόγηση των απλών επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς, ενώ και το πόρισμα που συνάγεται από τις αποδείξεις και στηρίζεται σ' αυτές, εκτίθεται με σαφήνεια, πειστικότητα και με κατά λογική ακολουθία τρόπο στην προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με εκείνα που προηγουμένως αναλυτικά έχουν εκτεθεί. Τούτο δε, διότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δέχεται ότι στην προκείμενη περίπτωση αποδεικνύεται η συνδρομή των όρων που πληρούν το πραγματικό της προαναφερόμενης ουσιαστικού δικαίου διάταξης και ειδικότερα των προϋποθέσεων που απαιτούνται για τον προσδιορισμό από το δικαστήριο κατά δίκαιη κρίση του οφειλόμενου τιμήματος για την πώληση από τους αναιρεσιβλήτους (ειδικότερα δε, ως προς την πρώτη από αυτούς, από τον δικαιοπάροχό της), ως πωλητές, προς την αναιρεσείουσα, ως αγοράστρια, ποσοτήτων αγελαδινού γάλακτος και ειδικότερα, αφενός μεν, του αόριστου χαρακτήρα της παροχής (τιμήματος) και της ανάθεσης του προσδιορισμού αυτής στη δίκαιη και όχι στην απόλυτη, ώστε να τίθεται θέμα (στην τελευταία αυτή περίπτωση) της προβλεπόμενης από το άρθρο 372 ΑΚ ακυρότητας της σύμβασης, κρίση της αναιρεσείουσας, αφετέρου δε, της παραδοχής ότι ο γενόμενος από την αναιρεσείουσα προσδιορισμός δεν έγινε κατά δίκαιη κρίση και πρέπει να γίνει από το δικαστήριο, με τις παραδοχές που υποστηρίζουν το αποδεικτικό αυτό πόρισμα και πιο συγκεκριμένα: i) ότι το τίμημα για την πώληση των ποσοτήτων αγελαδινού γάλακτος δεν καθοριζόταν από τους συμβαλλομένους, αλλά είχε ανατεθεί στην αναιρεσείουσα να το προσδιορίζει κατά δίκαιη κρίση, με βάση ορισμένα κριτήρια, ii) ότι η αναιρεσείουσα όφειλε να προσδιορίζει την τελική τιμή αγοράς, λαμβάνοντας ως δεδομένη μία βασική τιμή, διαφορετική

για κάθε περιοχή, με συνυπολογισμό: α) της ποιότητας του γάλακτος, β) της παραδιδόμενης ποσότητας, γ) της απόστασης της μονάδας του παραγωγού από το σταθμό συγκέντρωσης γάλακτος, δ) του αριθμού των ζώων της γαλακτοπαραγωγικής μονάδας, ε) της προοπτικής ανάπτυξης της μονάδας και ε) της εποχικότητας, iii) ότι ως προς την αξιολόγηση της ποιότητας του γάλακτος, κρίσιμα στοιχεία ήταν η περιεκτικότητά του σε πρωτεΐνες και λίπη, η μικροβιολογική κατάστασή του και τα σωματικά κύτταρα που περιείχε, iv) ότι η αναιρεσεΐουσα τηρούσε συγκεκριμένη διαδικασία αξιολόγησης που ήταν γνωστή στους γαλακτοπαραγωγούς, σύμφωνα με την οποία η τελική τιμή παραγωγού αποτελούσε συνάρτηση της βασικής τιμής και της περιεκτικότητας σε λίπος, αντιβιοτικό και νερό, πλέον του αναλογούντος "πριμ ποσότητας" που διαφοροποιούνταν ανάλογα με την παραδιδόμενη από τον παραγωγό ποσότητα, πλέον του αναλογούντος "πριμ ποιότητας" που διαμορφωνόταν ανάλογα με την περιεκτικότητα σε ολική μικροβιακή χλωρίδα (Ο.Μ.Χ.), σωματικά κύτταρα (Σ.Κ.), αντιβιοτικό και με το σημείο πήξης (Σ.Π.), v) ότι τα προαναφερόμενα κριτήρια ήταν μεν αντικειμενικά, πλην όμως αυτά δεν καθιστούσαν την παροχή (τίμημα) ορισμένη ή οριστή, διότι αποτελούσαν παραμέτρους καθορισμού του τιμήματος, το οποίο δεν μπορούσε να είναι γνωστό, αλλά ούτε εκ των προτέρων προσδιορίσιμο, από τους γαλακτοπαραγωγούς, δεδομένου ότι οι τελευταίοι γνώριζαν μεν τη διαδικασία ελέγχου της ποιότητας του πωλούμενου στην αναιρεσεΐουσα αγελαδινού γάλακτος, πλην όμως οι ίδιοι αντικειμενικά τελούσαν σε αδυναμία να ελέγξουν τους όρους ορθής εφαρμογής της διαδικασίας αυτής με δικά τους μέσα για καθεμία ποσότητα αγελαδινού γάλακτος που πωλούνταν και παραδίδονταν από αυτούς στην αναιρεσεΐουσα και γι' αυτόν άλλωστε το λόγο ανατέθηκε ο προσδιορισμός της παροχής στην τελευταία, vi) ότι η αναιρεσεΐουσα όφειλε να προσδιορίσει την παροχή κατά δίκαιη κρίση, λαμβάνοντας επιπρόσθετα υπόψη το σκοπό της σύμβασης που συνίστατο στον προσπορισμό κέρδους σε κάθε συμβαλλόμενο μέρος και ιδιαίτερα σε καθέναν από τους γαλακτοπαραγωγούς, οι οποίοι συνδέονταν με την αναιρεσεΐουσα με σύμβαση αποκλειστικής εμπορικής συνεργασίας, κατά την οποία στερούνταν το δικαίωμα διοχέτευσης της παραγόμενης ποσότητας αγελαδινού γάλακτος σε οποιαδήποτε άλλη επιχείρηση, ανταγωνίστρια ή μη της αναιρεσεΐουσας, vii) ότι η αναιρεσεΐουσα μετείχε, με άλλες μεγάλες γαλακτοβιομηχανίες, σε συμφωνία (απαγορευόμενη σύμπραξη) που αφορούσε τον καθορισμό των τιμών αγοράς του γάλακτος από τους γαλακτοπαραγωγούς και τη μεταξύ τους κατανομή των γεωγραφικών περιοχών εφοδιασμού γάλακτος ανά την Ελλάδα, προκειμένου, αφενός μεν, να συμπιεστούν στο κατώτατο δυνατό επίπεδο οι τιμές παραγωγού, οι οποίες κατ' αυτό τον τρόπο δεν αντιστοιχούσαν σε εκείνες που θα διαμορφώνονταν, εάν λειτουργούσαν οι κανόνες του ελεύθερου ανταγωνισμού, αφετέρου δε, να καταστεί αδύνατη η μετακίνηση των γαλακτοπαραγωγών από μία γαλακτοβιομηχανία σε άλλη, κατά την αναζήτηση από αυτούς καλύτερων τιμών για τα προϊόντα τους, viii) ότι η αναιρεσεΐουσα δεν καθόρισε την τιμή του αγελαδινού γάλακτος που αγόραζε από τους αναιρεσιβλήτους με δίκαιη κρίση, λαμβάνοντας υπόψη τα προαναφερόμενα αντικειμενικά κριτήρια,

αντίθετα δε, εκμεταλλεύτηκε κατά τρόπο καταχρηστικό τη δεσπόζουσα θέση της στην εγχώρια αγορά γάλακτος και τη σχέση οικονομικής εξάρτησης προς αυτήν των γαλακτοπαραγωγών, οι οποίοι δεν διέθεταν ισοδύναμη λύση και δεν μπορούσαν να επιδιώξουν υψηλότερη τιμή αγοράς, μέσω ενδεχόμενης συνεργασίας με άλλη γαλακτοβιομηχανία και ix) ότι λαμβάνοντας ιδίως υπόψη: α) την τιμή που πρόσφεραν οι γαλακτοβιομηχανίες που δεν συμμετείχαν στην προαναφερόμενη συμφωνία, β) το κόστος αγοράς των αγελάδων γαλακτοπαραγωγής, το οποίο κατά το επίδικο χρονικό διάστημα κυμαινόταν μεταξύ των δύο και δυόμισι χιλιάδων ευρώ, γ) το διαρκώς αυξανόμενο κόστος των ζωοτροφών, δ) το αμετάβλητο της ποιότητας του γάλακτος που παρήγαν οι γαλακτοπαραγωγές μονάδες των αναιρεσιβλήτων καθ' όλο το ένδικο χρονικό διάστημα, ε) το κατά κανόνα αμετάβλητο της τιμής του φρέσκου αγελαδινού γάλακτος της αναιρεσεύουσας στα σημεία λιανικής πώλησης, στ) την αύξηση της τιμής παραγωγού από την αναιρεσεύουσα μετά την αποκάλυψη της προαναφερόμενης συμφωνίας - απαγορευόμενης σύμπραξης πολλών γαλακτοβιομηχανιών, ζ) τη μεγάλη απόκλιση μεταξύ της τιμής του παραγωγού και της τιμής λιανικής πώλησης, χωρίς να παραγνωρίζεται ότι η τιμή αγοράς του γάλακτος από τον καταναλωτή συναρτάται όχι μόνο με την τιμή του παραγωγού, αλλά και με το κόστος της επεξεργασίας, της συσκευασίας, της διαφήμισης, της διανομής του προϊόντος, καθώς και με το περιθώριο κέρδους όλων των ενδιάμεσων επαγγελματιών, η) το προσδοκώμενο εύλογο περιθώριο κέρδους των διαδίκων και κατά κύριο λόγο των γαλακτοπαραγωγών και θ) η μέση τιμή αγοράς γάλακτος για το ένδικο χρονικό διάστημα των ετών 2000-2007, υπολείπεται του τιμήματος που εισέπρατταν οι αναιρεσιβλήτοι για τις ποσότητες γάλακτος, τις οποίες πώλησαν στην αναιρεσεύουσα και ότι πρέπει αυτό -τίμημα- να καθοριστεί από το δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν της διάταξης του άρθρου 371 ΑΚ, στο ποσό των 0,40 €/κιλό. Επομένως, οι πρώτος και δεύτερος λόγοι της από 6-12-2021 αίτησης αναίρεσης, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα και ειδικότερα προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ, για εκ πλάγιου παραβίαση της προαναφερόμενης διάταξης ουσιαστικού δικαίου, λόγω έλλειψης νόμιμης βάσης και ανεπαρκών αιτιολογιών ως προς τα κρίσιμα ζητήματα, αφενός μεν, της υποχρέωσης της αναιρεσεύουσας να προσδιορίσει το τίμημα κατά δίκαιη κρίση, αφετέρου δε, του προσδιορισμού από το δικαστήριο της μέσης τιμής γάλακτος κατ' εύλογη κρίση, τυγχάνουν αβάσιμοι (πρβλ. ΑΠ 1114/2018, ΑΠ 1354/2015, ΑΠ 2119/2014). Σε κάθε περίπτωση, υπό την προσχηματική επίκληση των προαναφερόμενων αιτιάσεων από την πλευρά της αναιρεσεύουσας κατά της προσβαλλομένης, πλήττεται κατ' ουσίαν η από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο γενόμενη εκτίμηση των αποδείξεων, η οποία όμως δεν υπόκειται σε ανααιρετικό έλεγχο (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ).

21. Περαιτέρω, έτσι που έκρινε και με αυτά που δέχθηκε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο ορθά ερμήνευσε και εφαρμόσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 25 παρ. 1 εδ. δ in finem του Συντάγματος και

932 ΑΚ, των οποίων συνέτρεχαν οι νόμιμοι όροι και προϋποθέσεις, χωρίς να αρκестεί σε λιγότερα στοιχεία, από εκείνα που οι διατάξεις αυτές απαιτούν για την εφαρμογή τους, καθόσον στην προσβαλλόμενη απόφαση υπάρχει νομική ακολουθία, το μεν, μεταξύ των πραγματικών περιστατικών που ανελέγκτως έγινε δεκτό από το δικαστήριο της ουσίας ότι έχουν αποδειχθεί και τα οποία αρκούν για την υπαγωγή τους στις προαναφερόμενες διατάξεις και περαιτέρω για την πλήρωση του πραγματικού αυτών, το δε, του συμπεράσματος του δικανικού συλλογισμού που δικαιολογεί την εν μέρει αποδοχή της ένδικης αγωγής, ως βάσιμης κατ' ουσίαν, αφού το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε ότι από την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της αναιρεσείουσας που περιγράφεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και ειδικότερα από την καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης της στην εγχώρια αγορά γάλακτος, όπως επίσης και της σχέσης οικονομικής εξάρτησης προς αυτήν των γαλακτοπαραγωγών, στους οποίους συγκαταλέγονται οι αναιρεσίβλητοι, από τη σύμπραξή της σε απαγορευόμενη συμφωνία με άλλες γαλακτοβιομηχανίες που είχε ως αποτέλεσμα τη στρέβλωση του ελεύθερου ανταγωνισμού και από τη διενέργεια πράξεων ανταγωνισμού κατά τρόπο που αντίκειται στα χρηστά ήθη και με πρόθεση επαγωγής ζημίας στους συμβαλλομένους με αυτήν, οι αναιρεσίβλητοι προσβλήθηκαν στην προσωπικότητά τους, ειδικότερα δε, ως προς την έκφανση της ελεύθερης ανάπτυξης αυτής μέσω της άσκησης του επαγγέλματός τους υπό συνθήκες υγιούς ανταγωνισμού και χωρίς την καταχρηστική εκμετάλλευση της σχέσης οικονομικής εξάρτησής τους από την αναιρεσείουσα, υπέστησαν δε, ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας δικαιούνται εύλογη χρηματική ικανοποίηση, την οποία καθόρισε για τον δικαιούπαρχο της πρώτης αναιρεσίβλητης στο ποσό των 10.000 ευρώ, για τον δεύτερο αναιρεσίβλητο στο ποσό των 15.000 ευρώ, για την τρίτη αναιρεσίβλητη στο ποσό των 20.000 ευρώ, για τον τέταρτο αναιρεσίβλητο στο ποσό των 10.000 ευρώ, για τον πέμπτο αναιρεσίβλητο στο ποσό των 1.000 ευρώ, για τον έκτο αναιρεσίβλητο στο ποσό των 18.000 ευρώ και για τον έβδομο αναιρεσίβλητο στο ποσό των 8.000 ευρώ. Με την προαναφερόμενη κρίση του το δικαστήριο της ουσίας δεν παραβίασε την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 932 ΑΚ, ούτε και την αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 εδ. δ in finem του Συντάγματος) και δεν υπερέβη τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, δεδομένου ότι τα ποσά αυτά, κατά την κοινή πείρα, τη δικαστηριακή πρακτική και τη συνείδηση για το δίκαιο, πραγματικά είναι εύλογα και δεν υπερτερούν και μάλιστα καταφανώς, εκείνων που συνήθως επιδικάζονται σε παρόμοιες περιπτώσεις οφειλής και επιδίκασης χρηματικής ικανοποίησης, με βάση τα αναφερόμενα στην απόφαση προσδιοριστικά κριτήρια για τον καθορισμό αυτών, ειδικότερα δε, το είδος και την έκταση της προσβολής, τις ειδικότερες συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα αυτή, μετά από συνεκτίμηση της διάρκειάς της, το βαθμό του πταίσματος (δόλος) της αναιρεσείουσας, την οικονομική κατάσταση των διαδίκων και την κοινωνική κατάσταση των δικαιούχων της αξίωσης του ουσιαστικού δικαίου, για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Περαιτέρω, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, υπό τις προαναφερόμενες αναιρετικά

ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές του, δεν στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση, καθόσον διέλαβε σε αυτήν σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες, χωρίς να είναι αναγκαίο να διαλάβει σ' αυτήν και άλλες προς αποσαφήνιση εκείνων που δέχθηκε ότι έχουν αποδειχθεί, οι αιτιολογίες δε αυτές, συνολικά εκτιμώμενες, καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο ως προς την ορθή εφαρμογή των προαναφερόμενων ουσιαστικού δικαίου διατάξεων, τις οποίες δεν παραβίασε ούτε εκ πλαγίου. Ειδικότερα, η προσβαλλόμενη απόφαση διαλαμβάνει στην ελάχιστονα πρόταση του νομικού συλλογισμού της όλα τα αναγκαία περιστατικά που στηρίζουν με επάρκεια το προαναφερόμενο σαφές αποδεικτικό της πόρισμα και τα οποία δικαιολογούν την εν μέρει αποδοχή της ένδικης αγωγής, ως βάσιμης κατ' ουσίαν, δεδομένου ότι εκτίθενται σ' αυτή με σαφήνεια και πληρότητα τα πραγματικά περιστατικά που, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, έγινε δεκτό ότι έχουν αποδειχθεί, χωρίς κατά τα λοιπά να απαιτείται ειδικότερη ανάλυση ως προς τη στάθμιση και εκτίμηση των επιμέρους αποδείξεων ή ως προς την αξιολόγηση των απλών επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς, ενώ και το πόρισμα που συνάγεται από τις αποδείξεις και στηρίζεται σ' αυτές, εκτίθεται με σαφήνεια, πειστικότητα και με κατά λογική ακολουθία τρόπο στην προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με εκείνα που προηγουμένως αναλυτικά έχουν εκτεθεί. Επομένως, ο τρίτος λόγος της από 6-12-2021 αίτησης αναίρεσης, ως προς το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του, με τον οποίο, κατ' ορθή νοηματική εκτίμηση, υποστηρίζονται τα αντίθετα και ειδικότερα προσάπτονται στην προσβαλλόμενη απόφαση οι πλημμέλειες από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 19 ΚΠολΔ, για ευθεία και εκ πλαγίου, λόγω έλλειψης νόμιμης βάσης, παραβίαση των προαναφερόμενων διατάξεων ουσιαστικού δικαίου, τυγχάνει αβάσιμος. Σε κάθε περίπτωση, υπό την προσχηματική επίκληση των προαναφερόμενων αιτιάσεων από την πλευρά της αναιρεσείουσας κατά της προσβαλλομένης, πλήττεται κατ' ουσίαν η από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο γενόμενη εκτίμηση των αποδείξεων, η οποία όμως δεν υπόκειται σε αναιρετικό έλεγχο (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ). Ο ίδιος δε (τρίτος) λόγος της από 6-12-2021 αίτησης αναίρεσης, ως προς το τρίτο σκέλος του, με τον οποίο προσάπτεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από το άρθρο 559 αριθ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ και ειδικότερα η παράβαση των διδαγμάτων της κοινής πείρας που αφορούν την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων στις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 25 παρ. 1 εδ. δ in finem του Συντάγματος και 932 ΑΚ, είναι προεχόντως απαράδεκτος, λόγω αοριστίας και τούτο διότι στο αναιρετήριο δεν προσδιορίζονται, όπως είναι αναγκαίο να συμβαίνει για να είναι ορισμένος ο σχετικός λόγος αναίρεσης, ποια είναι ειδικότερα εκείνα τα διδάγματα της κοινής πείρας που δεν χρησιμοποιήθηκαν ή που χρησιμοποιήθηκαν εσφαλμένα από το δικαστήριο της ουσίας κατά τον προσδιορισμό της εύλογης χρηματικής ικανοποίησης, την οποία έκρινε ότι δικαιούνται οι ενάγοντες λόγω της ηθικής βλάβης που προκλήθηκε σ' αυτούς.

22. Μετά τα προαναφερόμενα και αφού δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι αναίρεσης προς έρευνα, πρέπει οι κρινόμενες αιτήσεις να απορριφθούν στο σύνολό της, να διαταχθεί η εισαγωγή των παραβόλων στο δημόσιο ταμείο (άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ) και να καταδικαστούν α) οι αναιρεσείοντες της από 16-12-2021 αίτησης, σε ίσα μέρη καθένας από αυτούς, στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης, η οποία κατέθεσε προτάσεις, κατόπιν σχετικού νόμιμου αιτήματός της και β) η αναιρεσείουσα της από 6-12-2021 αίτησης στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, οι οποίοι κατέθεσαν κοινές προτάσεις, κατόπιν σχετικού νόμιμου αιτήματός τους (άρθρα 176, 180 παρ. 1, 183, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ α) την από 16-12-2021 αίτηση των: Ε. Χ., Σ. Κ., Α. Π., Κ. Κ., Ε. Χ., Σ. Μ. και Ν. Δ. και β) την από 6-12-2021 αίτηση της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΦΑΓΕ Ελλάδας Βιομηχανία Γάλακτος Μονοπρόσωπη Α.Ε.", για αναίρεση της με αριθμό 3368/2021 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών και της, συμπροσβαλλόμενης, με αριθμό 5486/2019 μη οριστικής απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών με τη δεύτερη εξ αυτών.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 16-12-2021 αίτηση αναίρεσης.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του παραβόλου στο δημόσιο ταμείο.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους αναιρεσείοντες, σε ίσα μέρη καθέναν από αυτούς, στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων ευρώ (2.700,00 €).

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 6-12-2021 αίτηση αναίρεσης.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του παραβόλου στο δημόσιο ταμείο.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την αναιρεσείουσα στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των αναιρεσιβλήτων, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων ευρώ (2.700,00 €).

Κρίθηκε αποφασίσθηκε στην Αθήνα την 1η Απριλίου 2024.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 6 Ιουνίου 2024.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ